

OKTOBER 2011

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Pomočnica odgovorne urednice:
Špela Razpotnik
Tehnični uredniki:
Nina Vareško in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruđen,
Luna Jurančič Šribar,
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Aleš Čelikovič, Arne Gorjanec, Gregor B. Hann,
Anica Kozjek, Roman Lasnik, Miran Možina, Marko Nakrič,
Jean Nikolič, Žigažaga
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Anka Sladič
Ilustracije:
Alex Čufer, Nik Knez, Janez Kompare, Laura Ličer,
Damjan Majkič, Lea Mihalič, Severa, Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 300

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavezanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Ministrstvo za kulturo -- Ministrstvo za zdravje -- FIHO -- Urad RS za enake možnosti

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

foto: Matilda M. Dobro

JESEN JE TU

Mesec oktober je mesec vinogradov in žlahtne kapljice, kar omenjam samo mimogrede, nostalgичno pa bi se še malce dotaknila vročih poletnih dni. Prihaja namreč jesen, s čimer se zaključuje obdobje vročih dni in zanimivih tem. V poletnih številkah so moji sodelavci poročali predvsem o delu na Obali. Tudi jaz pri tem nisem bila izjema, saj sem poskusila s prodajo Kraljev na Obali in v zvezi s tem obiskala dnevni center, ki je v Kopru. Tja zahaja veliko brezdomcev, vendar bolj malo tistih, ki so aktivni tako, kot smo mi, v Ljubljani. Večina jih razmišlja in živi bolj iz dneva v dan, nobeden pa ne deluje dolgoročneje. Smo že tako narejeni, da vsak po svoje zlagamo košček za koščkom sestavljanke svojega življenja v celoto. Prav vse pa izhaja iz želja in pričakovanj posameznikov. Lahko se zgolj sprijaznimo ali pa naredimo kaj več.

Na Obali obstaja nekaj ustanov, ki pomagajo brezdomnim, vendar si mora v osnovi vsak v prvi vrsti pomagati sam. V Kopru sem namreč obiskala nekaj teh ustanov, med drugim tudi Rdeči križ in varno hišo, za katere lahko mirne duše povem, da so name naredile dober vtis. Če ne drugega, vsaj takega, ki potrjuje, da kar uspešno delujejo. Manjka pa tisti droben žarek, ki bi brezdomca spravil nazaj na normalno življenjsko pot. Tega ni mogoče opisati zgolj na polovici strani, lahko pa povem, kaj sem se iz vsega tega naučila. Že topla beseda mimoidočega ali pa naklonjene osebe da marsikomu neopisljiv zagon. Ne manjka veliko, da bi vsak s pomočjo tega prišel na pravo pot. Mogoče država premalo pomaga, omenjene ustanove pa se tudi ne morejo raztrgati. Opazovala sem dogajanje in opazila, da se marsikateri posameznik enostavno zapre vase, se usede na klop in si nekako izbiri tisto obvezno steklenico, ki mu pomaga prebroditi dan. Ljudje, ki to opazujejo, pa so mnenja: »Evo ga, še en lenuh.« Nihče pa se ne vpraša, zakaj je ta brezdomni ravno tu in kaj se z njim dogaja. Toliko o Obali, zdaj pa nazaj v našo staro Ljubljano. Tu me čaka še veliko dela in stvari, ki jih moram sama razjasniti pri sebi. V Ljubljani se je zelo dobro prijela naša Posredovalnica rabljenih predmetov, zelo aktivna je likovna delavnica, ki je koncem septembra odprla razstavo v KUD-u Franceta Prešerna, začeli smo tudi restavrirati predmete in obstaja nekaj navdušenih glasbenikov, ki so zelo aktivni v novoustanovljeni glasbeni delavnici (o tem nekaj več v tej številki). Z njimi se lahko merijo tudi zavzete posameznice iz Ženskega kotička. Začetki so, skratka, prav obetavni. Ne smem pa pozabiti naše športne sekcije, ki je v preteklem mesecu organizirala turnir na poljanskem igrišču in gostovala v Šoštanju. Želim si, da bi se nekaj tovrstnega navdušenja preneslo tudi v druge kraje naše lepe dežele. Več kot želim si, da bi nam uspelo obuditi kaj podobnega Kraljem, še kje drugje, le cilja se moramo držati in s pomočjo dobrih in srčnih ljudi tudi kaj narediti, da ne bo ostalo samo pri besedah. S skupnimi močmi se daleč pride. Ko bo kaj novega, pa se vam zagotovo spet oglasim in vam postrežem z novimi informacijami. Vsem želim vse naj, naj, predvsem pa, da lepo preživijo jesen in si naberejo moči za mrzle in težke dni.

Anica Kozjek

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 PROBLEM DANAŠNJEGA SVETA
- 6 PAPIRNATE ZADEVE
- 7 KRALJI V IZOLI
- 8 SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI
- 8 SEX & DRUGS & ROCK'N'ROLL
- 9 TATU ZGODBA
- 9 INTERVJU Z ANČKO
- 10 POSVET NEVLADNIH ORGANIZACIJ
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE S PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 KOLO SKOZI ZGODOVINO
- 17 SOL IN KOPER
- 18 KRALJI ULICE NA SPLETNI TELEVIZIJI STUDIO 12
- 19 IME NAM JE TELEPORT II.
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 25 LJUDSKA KUHA
- 26 PODPIRAM!
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 KAKO POVEČATI BREZDOMSTVO?, 10. DEL
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

foto: osebni arhiv

BOŠTJAN

Kdo pravzaprav sem? Lahko bi rekel, da med drugim skupek raznovrstnih (delovnih) izkušenj iz mojega več kot pestrega življenja, 22 let sem namreč delal vse živo. Bil sem trgovec, spremljevalec bolnikov, kovač, varnostnik, skladiščnik, nastavljač orodij v galvaniji. Zdaj prodajam Kralje in mi gre kar dobro od rok, saj znam precej dobro oceniti ljudi. Poleg tega sem prijazen in vse prej kot vsiljiv. Dobro vem za krizo v žepu, zato razumem ljudi in se jim nasmehnem, oni pa meni. Nasilje se mi upira, čeprav sem mu na ulici vsak dan priča. Je razumljiva posledica raznoraznih stvari, a kljub temu ostajam optimist. Morda je zato moja filozofija: živi in pusti živeti. Vedno sem obrit, urejen in odkrit, pa čeprav sem brezposeln. Tako kot številni drugi. Mislim, da si zaslužim, da mi ljudje vljudno vrnejo: »Dober dan« kot odgovor na moj pozdrav. Naj bo tako, kot poje Louis Armstrong v pesmi What a wonderful world. Imam dobrega prijatelja Danila, s katerim skupaj igrava športne stave za drobiž. Nikoli ne zadeneva, se pa pri tem precej nasmejava. In ali ni to največ vredno? Na življenje gledam z vseh strani, zato se zavedam, da lahko včasih nad mano sije sonce, obvezno pa bodo slej ko prej prišli tudi oblaki. Prepričan sem, da je življenje res lepo, če imaš srečo, da lahko delaš.

NA ŽIVLJENJE GLEDAM Z VSEH STRANI, ZATO SE DOBRO ZAVEDAM, DA LAHKO VČASIH NAD MANO SIJE SONCE, OBVEZNO PA BODO SLEJ KO PREJ PRIŠLI TUDI OBLAKI.

03
KRALJI
ULICE

foto: Jaka Prijatelj

OBRAČUN OPOLDNE - Dražba Posredovalnice rabljenih predmetov

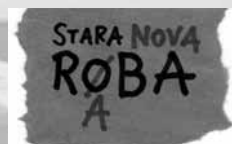
Posredovalnica rabljenih predmetov je letu in pol z vašo pomočjo med podarjenimi rabljenimi predmeti našla tudi takšne, ki imajo starinsko ali umetniško vrednost. Hranili smo jih za posebno priložnost in sicer Obračun opoldne, kjer bo potekala dražba zbranih stvari.

Dogajanje se bo odvijalo v **nedeljo 23.10. pred Vinoteko & cafe galerijo Maximal, Breg 2 v Ljubljani**. To je prostor kjer ob nedeljah poteka boljši trg in kjer boste zbrani ljubitelji lepih in zanimivih starin in umetnin. Ogled in podajanje ponudb bo možno od 9. ure dalje, sama dražba pa se prične točno opoldne.

Vabimo vas, da nas obiščete na dan prireditve, če pa doma najdete še kakšen predmet, ki bi ga lahko vključili v dražbo in bi ga želeli podariti nam ga prinesete v Posredovalnico rabljenih predmetov na Poljansko cesto 14. Celoten izkupiček opoldanskega obračuna se bo namenil nadaljnjemu izvajanju projekta Posredovalnice rabljenih predmetov.

Ponudbo in okvirne cene si lahko ogledate na internetni strani Društva Kralji ulice <http://www.kraljiulice.org/>

Se vidimo na Obračunu

OH, LJUBAVI

A TI SI UGOTOVIL, KAJ VSE BI NAREBILA ZA RAD TE IMAM?
NAJBRŽ SI, ZATO MI PA TO VES ČAS GOVORIŠ.

MUNI

foto: Žigažaga

ŽELJA

Daj mi mir,
mi prostor, da furam svoje,
se razraščam in cvetim.

Rad sem milni mehurček svetlobe,
prepuščam volji vesolja s svojo lastno željo,
svobodno plavem v neskončnost ...

naj letim in ljubim,
sicer me ni.

Peter Pitambar Pangerc

NEIZPETA PESEM

POJEM TEBI.
POJEM Z NESLIŠNIMI
TONI MOČI,
MOČI, KI LEBDI
IN JE
V TEBI,
NEIZPETA PESEM.

IVA TISA

PROBLEM DANAŠNJEGA SVETA

Brezdomstvo
Nezaposlenost
Revščina
Brezpravnost
Zatiranost
Zloraba
Egocentričnost
Potrošništvo
Nesocialnost
Nekulturnost
Pohlep

So to problemi današnjega sveta? Marsikdo bi pritrdil. Jaz pa bom tu in sedaj rekel, da ne! Zato ker so to prednosti!

Brezdomstvo je za nekatere velika prednost, saj so brezdomci lahko ranljiva skupina in jih je zato najlažje izkoriščati in zlorabljati.

Nezaposlenost omogoča suženjsko izkoriščanje zaposlenih pod nečloveškimi in nevzdržnimi razmerami. Nezaposleni so kolateralna škoda.

Posledica in vzrok revščine sta nepredstavljivo bogatenje in materialna blaginja.

Brezpravnost omogoča jemanje pravice v svoje roke po lastni izbiri.

Brez zatiranja si ne bi mogli prilastiti dobrin.

Egocentričnost je nujen pogoj za brezbriznost in brezčutnost do trpljenja drugih ter ravno prava sposobnost za doseganje lastnega ugodja, za moč in oblast.

Potrošništvo, k čemur spada tudi propagiranje pedofilije z modnimi usmeritvami, pa je sploh dobrina, ki omogoča manipuliranje z ljudmi za lastni dobiček.

Nesocialnost vodi v odtujenost med ljudmi in osamo, to pa so idealni pogoji za preprečitev kakršnega koli uspešnega odpora proti izkoriščanju posameznikov in s tem družbe.

Nekulturnost omogoča pranje možganov z eno samo zveličavno ideologijo, najsi je verska, politična ali kakršna koli druga.

Pohlep je seveda nujni pogoj za brezobzirno grabljenje in ustvarjanje lastnega profita na škodo drugih.

Vse zgoraj navedeno pa omogoča absolutno oblast in moč posameznikov iz elitnih skupin. Namen, smisel in cilj je seveda moč za oblast in nadvlado za vodenje in izkoriščanje celega sveta; način, ki to omogoča, pa je seveda globalizacija.

Vse to je zelo pozitivno, nujno in edino mogoče za doseganje

uspeha. V bistveno pomoč pri tem je seveda znani bančni in denarni sistem. Pri tem pomaga tudi vrhunska tehnologija. Problem današnjega sveta? Hm, saj ga ni! Kajti opisani sistem in model dobro, uspešno deluje. Uspešnost izhaja iz vašega odgovora na preprosto vprašanje: na razpolago je 1,000.000 €. Bi raje dobili 1 € ali 1,000.000 €? Če smo čisto natančni, čistega 1,000.000 ne morete dobiti, saj lahko dobite le 950.000, 50.000 je namreč kolateralna škoda, ki jih dobi 95 odstotkov množice, z ostalimi 5 odstotki, ki niso množica, ampak pomočniki, sodelavci, pa si boste razdelili tistih 950.000 po ključu, ki je stvar dogovora med vami. Današnji globalni družbeni in državni sistem vam to omogoča, saj stremi k temu. Idealna priložnost, torej! Za to so najboljše možne razmere. Na svetu še nikoli ni bilo bolje! Gospodarska kriza, recesija ... hahahaha, to je pač koristna zadeva, ki prinaša še več dobička, moči, oblasti in ugleda! Problemi današnjega sveta? Problemi so lahko le vaši, če niste na pravi strani! Ampak to je vaš problem, saj naša globalna družba odlično deluje in prinaša bajeslovne dobičke. Z uničevanjem okolja, zastrupljeno hrano, suženjskim delom, brezpravnostjo ... ja, kam bi pa prišli brez tega?! Bi mar raje dobili 1 € namesto 1,000.000 €?! Vedno se bo našel kdo, ki bi se raje odločil za 1,000.000!

Lepo vas pozdravlja in vam želi vse dobro član idealne družbe

Sart

Tjaša Žurga

**UREDNIŠTVO SE OPRAVIČUJE ZA NAPAKO V TISKU.
PREMIER PAHOR SE NE OBNAŠA KOT KAPITAN, AMPAK KOT KAPITAL.**

JURIJ KUNAVER

PAPIRNATE ZADEVE

06
KRALJI
ULICE

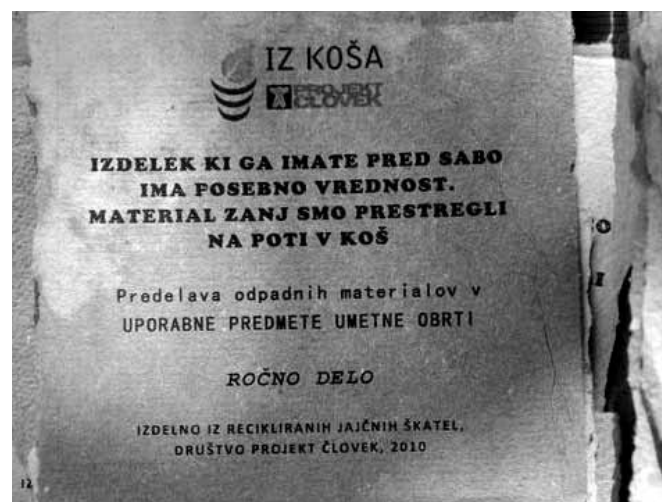
Naše zgodbe o recikliranju in skrbi za naravo pa pri srečnih copatkah še ni konec. Nismo se sicer lotili otroških pleničk in plastičnih steklenic, ki tudi onesnažujejo naše okolje in so kar pereč problem. Mogoče se kdaj lotimo tudi teh, vendar pa ne želimo že takoj na začetku precenjevati naših moči. Lotili smo se torej raje papirja. Tistega pisarniškega, ki se pri vsakodnevnem tiskanju kopiči in kopiči zaradi napak v tekstu, zaradi poskusnih printov, odvečnih kopij ... Verjetno vsi veste, za kaj gre. Ko je kup dovolj velik, ga sicer s težkim srcem, pa vendarle, vržemo v zabojnik za smeti. Največkrat ne v tistega, ki je namenjen papirju, saj je predaleč, nekje zunaj našega obzorja, kot bi se reklo samo od sebe. Zdi se nam enostavno predaleč, da bi bilo to odlaganje enostavno. Raje ga vržemo v koš pod mizo (izpred dosega oči), kjer sta končala tudi bananin olupek in jogurtov lonček po malici. No, nam je te vrste papir predstavljal kar velik izziv. In tako smo tudi tokrat s pomočjo Smetumetke Maje, ki je zasnovala izdelke in tehnologijo izdelave, naredili reciklirane beležke in rokovnike, ki jih zdaj s pridom in z veseljem uporabljamo tudi sami. Najprej smo se seveda ozrli okrog sebe in iz naših pisarn pobrali ves papir, ki ima vsaj 50 odstotkov nepotiskanega prostora, ga zložili na kup in odnesli v bližnjo tiskarno, kjer so nam ga prijazno strojno obrezali na primerno velikost. Povrhu pa smo dobili še skladovnico nepotiskanega, lepega rumenega papirja, iz katerega so kasneje nastali albumi za slike.

Dejan, ki je v naših papirnatih zadevah nekakšen alfa in omega, se je lotil knjižic. Zložil je liste in iz njih naredil sredino tako, da so lične in kljub popisanosti še zmeraj uporabne. Potem jih je zašil in zalepil in polovička na roko narejene beležke je bila tako pripravljena. Druga polovička knjižice pa je zahtevala nekoliko več tehnološke spretnosti, saj so platnice narejene iz ročno izdelanega papirja, ki zaokroži njegovo podobo v izvirnem unikatem zvezčiču in albumu za slike.

Tehnologija ročne izdelave je sicer zelo stara in marsikomu dobro znana. Z njo smo se praviloma seznanili že v vrtcu ali osnovni šoli, ko je prišel na obisk bradati striček, podoben Primožu Trubarju, in je pred našimi očmi izdelal čisto pravi papir. Pola A4-formata papirja je z malo vode in spretnosti pri vlivanju papirnate kaše na sito enako dobra in kvalitetna podlaga za pisanje s svinčnikom, kulijem, nalivnim peresom, celo s tušem in peresnikom. Tudi za printanje v tiskalniku je primeren in kvaliteta tiska je popolnoma enaka kvaliteti natisnjenega na katerem koli industrijskem papirju. Ni popolnoma snežno bel, kot na primer tisti, ki smo ga vajeni, saj za osnovo uporabljamo jajčne škatle. Zavest o tem, da smo ponovno uporabili že uporabljeno in s tem opravili »domačo nalogo« pri ohranjanju narave, pa nam da zadoščenje in zato šteje dvojno. Ročno izdelan papir svoje najboljše kvalitete pokaže, kadar ga uporabimo v ustvarjalne namene, to je za slikanje in izdelovanje umetniških izdelkov. Če imate doma ali v pisarni dobro ohranjen nezmečkan papir, ki ga s težkim srcem vržete v smeti, pokličite Dejana na tel. št. 031 311 989 in se dogovorite za prevzem oziroma dostavo.

V imenu tima projekta Iz koša
Božena Blanuša

KRALJI V IZOLI

Na prvi šolski dan se je društvo Kralji ulice (kot je zdaj že utirjena praksa) odpravilo na izlet v Izolo. Z avtobusom smo iz Ljubljane odšli že navsezgodaj, predvsem z namenom, da bi se izognili vročini in preživeli na morju kakšno urico več. Med vožnjo smo si krajšali čas s poslušanjem glasbe in čebljanjem. Naj omenim še, da se je na izlet odpravila kar številna skupina ljudi; če štejem še zaposlene v društvu, nas je bilo vsega skupaj skoraj petdeset. Takoj po prihodu smo poiskali prijeten prostor na plaži in kaj pa drugega kot takoj razgrnili brisače in se odžejali. Ker nam je bilo vreme dopoldne naklonjeno, se je nas je večina ohladila v morju, nekateri pa so se kar takoj poskrili v senco. Kasneje smo se brezskrbno nastavljali sončnim žarkom, saj se je sonce večinoma skrivalo za oblaki. Že res, da nas je oškropilo nekaj kapljic, vendar nam je bilo z hujšim

nalivom prizaneseno. Zato smo nemoteno uživali v kopanju in poležavanju pa tudi družabnih iger ni manjkalo. Popoldne smo si privoščili pice in dan se je obrnil, kot bi trenil. Preden smo se odpravili nazaj v Ljubljano, smo za seboj seveda pospravili smeti in se malce nejevoljni vrnili v avtobus, prileglo bi se, da bi »dopust« kar trajal in trajal. Pohvala gre tudi šoferju avtobusa, ki je bil resnično prilagodljiv in nas ni omejeval z malenkostmi. Izlet je minil v dobri volji in naslednje leto se ga bo brez dvoma spet udeležila večina. Za nekatere je to pač edina priložnost v letu, da sploh vidijo morje. V imenu društva bi se rad vsem zahvalil za prijetno družbo. Na srce pa bi vam položil tudi sledeče: cenite malenkosti – *life is beautiful*.

JN

07
KRALJI
ULICE

Ped dežjem smo se skrivali pod redkimi drevesi. Na naše veselje, so bilo plohice hitro mimo in nebo ni pretirano razkazovalo mišic

Socialne delavke so si med drugim krajšale čas tudi s kartanjem

Z nami je šla na izlet tudi študentka iz Litve, ki je pri nas na študentski izmenjavi. Je velika oboževalka košarke in stiska pesti za Litovsko ekipo, vendar se ji je priljubila tudi Slovenija

Tudi ta dva gospoda sta nas počastila s svojo prisotnostjo

SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI, 18. DEL

08
KRALJI
ULICE

Diler ji bo prinesel robo in privoščila si bo, seveda pa bo več kot dovolj tudi za Nušo. Vse v njej je govorilo, naj jo zavrne, ampak po nekaj minutah je popustila in se odpravila z njo. Roba je bila seveda heroin, in ko sta se oskrbeli z njim, sta zavili globlje v Tivoli. Na poti do Rožnika sta se izmuznili na neoblegan del, našli sta skrito jaso in se pripravili na pot v pozabo in blagohotni mir, ki ga je obljubljal ta kupček prahu. Zanimivo, a na videz ni bil nič posebnega. Med pripravo je Nuši preletelo možgane milijon misli, zlasti takih s svarilnim predznakom. Dobesedno vsaka celica v njenem telesu se je upirala in vpila: »Neeee!« Spomnila se je vseh tistih filmskih prizorov z zasvojenici s heroinom, vse tiste neizrekljive bolečine, ki je sevala z

ekrana, ko je tak človek doživljal krizo. Tudi ta hip se je tolažila z mislijo, da bo to le tokrat in se ne bo več ponovilo, čeprav je globoko v sebi vedela, da to ni res. Še posebej ko je v sebi začutila pretakanje božanske snovi. Lebdela je in vse naokoli se ji je zdelo nebeško lepo. Občutila je neizmerno ljubezen do vsega, do Maje, do smreke na drugi strani jase, občutek ljubezni jo je prevzel celo, če je pomislila na delodajalca. Ni vedela, kako dolgo je trajal trenutek blaženosti, vendar pa je, ko se je zbudila iz ekstaze, zagledala sonce, ki je prihajalo iz ust punce, ki je tisti trenutek stopila na jaso. Ni bila sama, z njo je bil tudi fant, ki se je dobesedno prisel na njo. Ko sta zagledala Nušo, sta se najprej neumno spogledala, potem pa sta, smejoč se, zapustila jaso. Nuša je pogledala naokoli,

a Maje ni bilo nikjer več. Ko se je nekako vrnila v civilizacijo, ji iz glave ni in ni šlo dejstvo, da je verjetno prestopila mejo, ki jo je ločila od tistega, kar si je vedno želela in po čemer je vedno hrepenela. Prepričana je bila, da je življenje pustila na drugi strani. Bala se je tega občutka, bala se je lepote, ki to ni bila. Vedela pa je, da si ni želela drugega, kot da se vrne nazaj v tisti svet nezavedanja. Hodila je, ne da bi vedela, kam, pa saj v bistvu tudi v resnici ni imela kam iti. To žalostno dejstvo jo je spomnilo na to, da je vklopila mobilitel. Kakšno minuto je piskal, potem pa se je na zaslonu izpisalo: neodgovorjeni klici: 23.

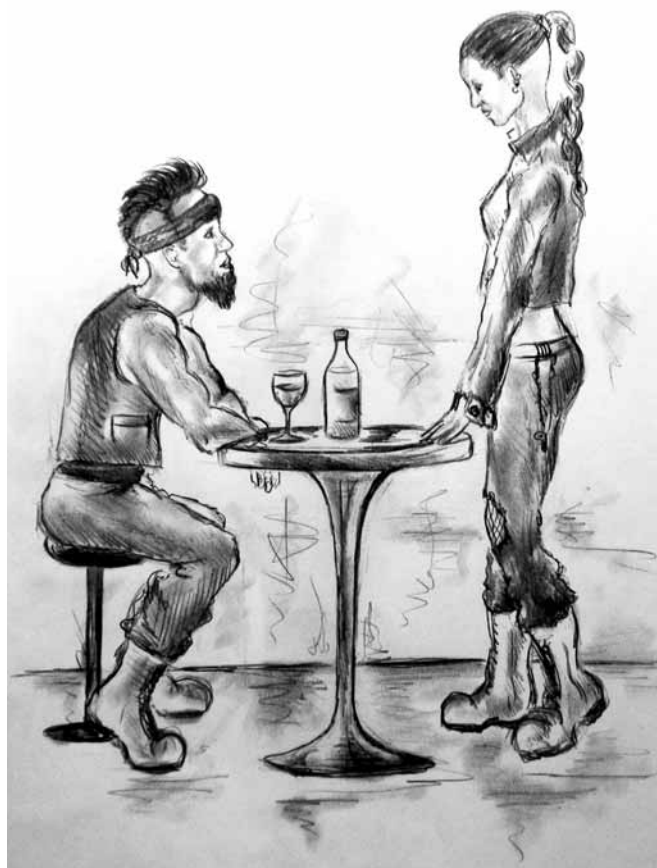
Marko Nakrič

SEX & DRUGS & ROCK'N'ROLL

Če upoštevamo pravila logike, bi moral biti pojem tega pregovora prvi, pa je bil pri meni zadnji. Nisem nek lepotec, saj kdaj sem pa že bil? S tem se nikdar nisem ukvarjal in se najbrž tudi ne bom. Seks sem tako spoznal za drogo in rock'n'rollom. Niti ne bom odkrival let, ki sem jih takrat imel, ker bi se mi kdo od današnjih frajerjev še smejal. Ne spomnim se niti tega, kako je potekalo vse skupaj ... Vem le, da sem bil popoldan v punk bazi (Medex), s katero sem vas itak že spoznal; saj veste, Johny Rotten Square. Imel sem ravno za liter vina, ko sem po malici šprical šolo, in k meni je prišla ena bejba in sva se pogovarjala. Če me danes vprašate za njeno ime, se vam bom zlagal, preprosto zato, ker ga ne vem, vem le, da je bila za punk. Spomnim se, da sva nekaj trabunajzala o punku in vseh teh bendih in koncertih, ki so takrat harali po Ljubljani in Sloveniji, in pijuckala tisto belo vino. Se mi zdi, da je bil Ribič in potem me je vprašala, če bi sfrkal joli. Hja, no, ni problema ... Pa mi ni šlo. Smejala se mi je in ga sfrkala raje kar sama. In takrat ... In ... Vse bremze so šle v nič. Po prvih treh dimih sem bil četrt frajerja, po drugih treh sem bil že polovični in na koncu jointa sem bil ta glavni. Obvladal sem vse: karate, košarko, fiziko, matematiko. Bil sem gospod za vse znanstvenike! Očitno sem bil res, ker mi je nasledla in me poslušala z odprtimi usti. Jaz pa, zadošča, če rečem, da sem moški.

»Kam bi šla?« me je vprašala. »Ne vem,« sem odgovoril. In kar tako po punkersko sva šla poiskati primeren prostor. Vse se je zgodilo med drevesi ljubljanske opere. Ne sprašujte me, kako je bilo. Ne sprašujte me niti, če sem užival, sploh pa me ne sprašujte, kako se je vse izteklo. Vem le, da se je. Ribič in joli sta naredila svoje, za ostalo pa ne vem. Vem le to, da sem imel naslednji dan čudne občutke in da sem se bal celo srečati z njo. Sreča mi očitno ni obrnila hrbta, saj je nisem videl (ali pa se mi ni dala prepoznati).

Taubi

Leo Mihalič

TATU ZGODBA

Po telesu jih imam kar nekaj. Zakaj? Predvsem ker so mi všeč in pripomorejo k mojemu dobremu počutju. Zame so nekaj intimnega, zato jih ne maram razkazovati, saj razkazovanje ni moj namen.

Prvi tatu, krila (ki jih imam na hrbtu, kot se zanje tudi spodobi), mi je naredil zdaj že pokojni sojetnik Tone, in to v arestu na Dobu. Če imajo že angeli krila, ni nič narobe, če jih imam tudi jaz.

Drugi tatu, ki se nahaja na mojem levem stegnu, pa sem si naredil z mašincjo, ki je čisto moj patent in sem takrat samo preizkušal, ali deluje. Zato v tatuu tudi ni nikakršne simbolike ali skritega pomena.

KIX

foto: MG

foto: MG

09
KRALJI
ULICE

INTERVJU Z ANČKO, ZAPOSLENO V POSREDOVALNICI RABLJENIH PREDMETOV (V OKVIRU PROGRAMA SOCIALNEGA PODJETNIŠTVA)

Anica Kozjek je končala administrativno šolo. V posredovalnici uradno dela že dve leti, prej pa je prostovoljno pomagala pri delu na stojnici. Prvi vtis, ki sem ga dobila, ko sem vstopila v trgovino, je bil, da pridno in vešče dela s papirji ter da je vljudna.

Kako dobite robo v trgovino? Ali je brezplačna?

Dobivamo jo vsak dan, čeprav včasih tudi nič, seveda pa je darovana od ljudi, ki nas obiskujejo, podpirajo ...

Ali vaše stranke izključno nakupujejo oziroma si ogledujejo razstavljeno na policah ali je vmes še kaj drugega?

Drži, stranki se moraš posvetiti, upoštevati njene želje, to je ključ do uspeha.

Mislila sem na nekaj drugega. Ali pridejo stranke k vam tudi na pogovor, se npr. izpovedujejo (in seveda obratno), glede na to, da ima ta trgovina socialni predznak?

Veliko strank mi pove svoje zgodbe, a le po odlomkih. Bolje je, da traja.

Se stranke navežejo na enega prodajalca in obratno?

Stranke po navadi niso vezane izključno na eno osebo, je pa res, da k nam prihaja veliko rednih strank.

Koliko je znašal nakup ene stranke?

Moj prodajni rekord oziroma skupni znesek s strani ene stranke je bil 50 €.

Ali ste zadovoljni s stanjem, kakršno je, ali bi morda lahko kaj še obrnili na bolje?

Popolnoma zadovoljna sem s situacijo, kakršna je.

Katera lastnost ali vrednota je po vašem pri prodajalcu najbolj zaželeni?

Prodajalec mora biti vljuden, urejen, vesten, priden in seveda trezen. Sama s tem nimam težav, saj alkohola ne maram.

Kako pa poteka prodaja ob sobotah na boljšem trgu?

V trgovini so cene nižje, na boljšem trgu in na stojnici pa jih

nekoliko dvignemo. Oboje gre v plus, saj tako stojnica kot boljši trg prineseta še dodatni dobiček.

Kako deluje skladišče in čemu vse namenite dobiček trgovine, stojnice in prodaje na boljšem trgu?

Skladišče na Ulici Milana Majcna 4 nasproti Stare cerkve v Šiški smo uradno odprli 13. maja in je kupcem na voljo ob torkih in četrtek med 14. in 17. uro. Temu pravimo skladiščna razprodaja. Denar, ki ga dobimo s prodajo na vseh lokacijah, je namenjen delovanju društva, seveda pa gre tudi za plače nas, torej treh zaposlenih.

Kaj bi bilo vaše sanjsko delo, če seveda ne bi delali tega, kar počnete zdaj?

Moja sanjska služba bi bila administrativno delo, saj sva papir in jaz eno.

Pripravila Barbara Jozelj

foto: Monika Cerni

POSVET NEVLADNIH ORGANIZACIJ O PREDLOGU NOVELE ZAKONA O PROIZVODNJI IN PROMETU S PREPOVEDANIMI DROGAMI

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA JAVNO UPRAVO

foto: arhiv DrogArt

010
KRALJI
ULICE

Prvega julija 2011 je v prostorih CNVOS v Ljubljani potekal posvet nevladnih organizacij o predlogu novele Zakona o proizvodnji in prometu s prepovedanimi drogami. Posvet je organizirala vsebinska mreža nevladnih organizacij s področja sociale Opolnomočenje NVO z namenom zbiranja predlogov in strokovnih stališč, ki bodo pomagali pri oblikovanju predlogov novele ZPPPD, ter spodbujanja dialoga in vključevanja vseh pomembnih deležnikov v oblikovanje zakonskih predlogov in njihovih sprememb, kar se je izkazalo kot dobra praksa Ministrstva za zdravje pri oblikovanju Resolucije nacionalnega programa na področju drog do leta 2020.

Posveta so se udeležili predstavniki nevladnih organizacij, predstavniki zainteresirane javnosti, predstavnik poslanske skupine Zares in politične stranke SMS – Zeleni, predstavnik Ministrstva za zdravje in predstavnica Slovenske oglaševalske zbornice.

Ob koncu posveta smo prisotni oblikovali sledeča skupna stališča na predlog sprememb:

1. Povišanje globe za prekrške, povezane s prepovedanimi drogami

- V osnutku predloga novele zakona so predlagane mnogo višje globe, in sicer je za posest prepovedanih drog predvideno povišanje za 239 % in za prekršek posedovanja manjše količine drog za enkratno lastno uporabo kar za 479 % glede na sedaj veljavno zakonodajo. Menimo, da povišanje glob ne bo pripomoglo k zmanjšanju škodljivih posledic uporabe drog, temveč bo povzročilo večjo stigmatizacijo in marginalizacijo uporabnikov drog ter bolj tvegano uporabo. Večji del odvisnih od prepovedanih drog je prejemnikov socialne pomoči, predvidljive posledice povišanja glob pa so povečanje socialnih stisk omenjenih posameznikov in posledično povečanje družbenega konflikta. Mogoče je predvideti tudi povečanje sekundarne kriminalitete in povečanje odgovornosti glede osebne varnosti in varovanja premoženja državljanov Republike Slovenije. Višje kazni niso povezane z zmanjševanjem uporabe drog in imajo glede na dosedanje izkušnje iz prakse le kratkoročni učinek.
- Občasnim uporabnikom, ki so z zdravstvenega in socialnega vidika neproblematični, kriminalizacija posedovanja prepovedanih drog vzbuja odklonilni odnos do državnih oblasti in javnih služb. S tem ko država dobronamerno odvzame pravico do svobodnega ravnanja z lastnim telesom, usmeri uporabnika do stika s črnim trgom in kriminalnimi združbami. V skladu z načelom sorazmernosti, ki je temeljni element pravne države, kazni ne sme biti večja od škode dejanja.
- Predlog novele ZPPPD ni v skladu s prejšnjo Resolucijo nacionalnega programa na področju prepovedanih drog

(2004–2009) niti s predlogom nove resolucije, ki pravi: »Treba je stalno spremljati in analizirati smiselnost in učinkovitost kaznovanja posesti prepovedanih drog do količine, ki jo potrebujejo uporabniki drog za enkratno uporabo, če druge okoliščine ne kažejo na možnost zlorabe prepovedanih drog.«

2. Prepoved oglaševanja živil, ki vsebujejo konopljo

- Po podatkih raziskave ESPAD Slovenija 2007 (2010) je zaznan značilni upad uporabe konoplje med mladimi v Sloveniji med letoma 2003 in 2007, kar nakazuje, da prisotnost izdelkov, ki vsebujejo konopljo, in njihovo oglaševanje ne povečuje uporabe konoplje, ki se uporablja kot droga. Že leta 2004 je bil namreč sprejet Pravilnik o pogojih za pridobitev dovoljenja za gojenje konoplje, s katerim se je opredelilo legalno gojenje, predelava in s tem tudi prodaja izdelkov, ki vsebujejo konopljo.
- Predlog novele ZPPPD o prepovedi oglaševanja živilskih izdelkov, ki vsebujejo konopljo, onemogoča informiranje in obveščanje potrošnikov o rabi in učinkih izdelka, ki vsebuje konopljo. Oglaševanje in informiranje potrošnikov je potrebno za preprečevanje izrabe imena in psihoaktivnih lastnosti konoplje za povečanje prodaje izdelkov, ki vsebujejo konopljo.

Dodatne informacije so na voljo:

W: www.zmanjsevanje-skode.si

E: info@zmanjsevanje-skode.si

T: 01 439 72 70 (Maja Zorman)

Opolnomočenje NVO
informiranje, znanje, povezovanje

Naložba v vašo prihodnost
OPERACIJO DELNO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
Evropski socialni sklad

Maja Zorman

☒ Dostojanstvo
☐ Revščina

Več kot 6 milijonov ljudi po celem svetu glasuje za dostojanstvo namesto revščine, s tem ko kupuje cestne časopise. Prodajalce, ki v štiridesetih državah ponujajo čez 100 različnih časopisov, tako podpirajo pri spreminjanju njihovih življenj. V zameno lahko bralci uživajo v kakovostnem neodvisnem novinarstvu vedoč, da so prispevali k spremembam.

Glasuj za dostojanstvo.

International Network of Street Papers

LGBT IN STANOVANJSKA PROBLEMATIKA

Foto: Tadeja Pirih

»Lezbična, gejevska, biseksualna in transseksualna (LGBT) populacija predstavlja presenetljivo visok odstotek brezdomcev,« je pojasnil Peter Davey na diskusiji LGBT in stanovanjska problematika, ki je potekala 7. julija v Kulturnem centru Q – klubu Tiffany. Študije iz ZDA vztrajno kažejo, da se med 25 in 40 odstotki mladih brezdomcev identificira kot LGBT. Peter predseduje odboru londonske organizacije Stonewall Housing Association in je bil pred petindvajsetimi leti eden izmed njenih ustanoviteljev. Želeli so ponuditi varno zavetje mladim LGBT-brezdomcem. Takrat je bilo izvajanje kakršnekoli dejavnosti, ki bi lahko mlade ljudi spodbujale k spolnosti, kaznivo. Odločili so se, da bodo tvegali kršitev zakona ter skušali politike in policijo prepričati, da je mladim LGBT-osebam nujno in potrebno zagotoviti varen dom. Na srečo jim je to uspelo! Danes Stonewall v skupnih stanovanjih in hišah ponuja namestitve za 41 mladih ter nudi podporo ljudem v lastnih domovih. Vsi imajo še druge posebne potrebe, kot so duševno zdravje, HIV, zloraba drog in alkohola, samopoškodovanje ali beg pred družinskim nasiljem ali prisilno poroko. Njihov cilj je ustvariti varno in spodbudno okolje, ki bi mladim omogočilo pridobitev izobrazbe, zaposlitve in stalnejšega bivališča. Stonewall nudi tudi svetovanje na področju stanovanjske problematike več kot 800 ljudem vsako leto. V dveh tretjinah primerov so stanovanjski problemi ljudi neposredno povezani z njihovo spolno usmerjenostjo ali identiteto. Najpogostejše težave so razpad družine in zavrnitev, nasilje in nadlegovanje. Stonewall prav tako sodeluje z drugimi LGBT-organizacijami, ki delujejo na področju duševnega zdravja, družinskega nasilja in zagotavljanja varne skupnosti. V zadnjih petih letih se je v Veliki Britaniji odnos družbe drastično spremenil. Sprejemanje LGBT-populacije je razširjeno predvsem med mladimi. Velika Britanija ima tudi dobro razvito zakonodajo o enakosti, ki zagotavlja zaščito pred diskriminacijo pri zaposlovanju in dostopu do blaga in storitev. Ta vključuje diskriminacijo na osnovi spolne usmerjenosti in identitete. A za vse ni lahko. Ljudje se še vedno pogosto soočajo z nevednostjo, predsodki in nadlegovanjem. Večina ljudi in storitev avtomatsko predpostavlja, da so vsi, s katerimi pridejo v stik, heteroseksualni. Mnogo družin se še vedno težko sprijazni s tem, da je njihova hči lezbijka ali da je sin gej. In vedno več mladih svojo spolno usmerjenost razkrije bolj zgodaj, pogosto ko so še v šoli in živijo doma ter so tako odvisni od podpore staršev.

Za starejšo LGBT-populacijo sta ključna problema nevidnost in izolacija. Ker so odrasli v časih, ko je bila družba bolj sovražno nastrojena, so običajno bolj zadržani glede svojega zasebnega življenja in se ne počutijo lagodno biti odkriti glede svoje spolne usmerjenosti. Za LGBT-osebe je veliko večja verjetnost, da se bodo starale same, kot je za heteroseksualne. Poleg tega običajno nimajo otrok, na katere bi se lahko oprli. Če postanejo tako šibki, da se morajo preseliti v zavod in tam skrivajo svojo spolno usmerjenost, se soočajo z možnostjo izolacije od prijateljev in družine, če živijo odkrito, pa tvegajo nadlegovanje. Zaposleni v domovih za ostarele redko opazijo ali razumejo tovrstne probleme. Dobronamerno osebje pogosto reče: »Ljudi obravnavamo kot ljudi,« ali pa »Vse obravnavamo enako.« Vendar ko se staramo, ne prenehamo biti LGBT! Glavni izziv je narediti storitve inkluzivne, gostoljubne in prijazne do LGBT-populacije, to pa zahteva jasno sporočilo, da so LGBT-uporabniki storitev dobrodošli. Pomembno je tudi večje razumevanje potrebnih storitev, specifičnih za to populacijo, ki bi se odzvale na sprožilne momente, kot so razkritje spolne usmerjenosti, razpad razmerja ali smrt bližnjega. Glavni izziv za samo LGBT-populacijo pa je deliti svoje izkušnje in vpogled ter ponuditi dober vzor, ki bi mladim v odrasčanju omogočil, da v prihodnosti vidijo svojo vlogo in mesto v družbi kot pozitivno.

Peter Davey in Špela Bibič

Alex Küfer

NEKAJ

cestnih

ALKOHOL! LE KDO BI TE LJUBIL?, 2. DEL

Naslednji dan po tej prvi pijanosti sicer nisem imel mačka, sem se pa počutil, kot da je čez mene zapeljal kombajn. Bil sem tako dehidriran, da sem dobesedno goltal na litre vode. Edina misel, ki se mi je prikazovala kot neke vrste halucinacija, je bila v obliki kavča ali postelje. Kljub neizmerni utrujenosti in slabemu počutju sem kaj kmalu začel razmišljati o tem, kdaj se bom spet lahko prepustil alkoholu. Poznal sem veliko žalostnih zgodb, ki jih je s svojim prekletstvom pisal alkohol, zato sem si zaprisegel, da se to meni ne bo zgodilo. Ne bom pretepal svojih bližnjih, ne bom dobil čira na želodcu kot sosed Tihomir. Ne, meni se to že ne bo zgodilo. Saj navsezadnje je tudi moja mama pila, zjutraj šnops in popoldan pivo, pa ni na nikogar vpila in ni imela večjih zdravstvenih težav. No, čez dve leti je bilo tudi z njo vse drugače. Če pa bi se njene težave začele v tistih dneh, ko sem spoznaval »lepote« alkohola, ne bi nikoli zabredel tako globoko, kot sem. Sicer pa nikoli ne veš. Kot vsak pijanec sem imel tudi jaz prekleto dober razlog za pitje. 17. oktobra 1998 sem s svojo prvo punco in tremi prijatelji sedel v avto, ki naj bi nas odpeljal do kraja, ki so mu kraljevali veselje, glasba in ples. Do tja nismo prišli, saj se je naša pot končala v razbitinah. Punca mi je v nesreči umrla na rokah, eden od prijateljev je tudi umrl na kraju nesreče, drugi, voznik, pa je sicer preživel, a se je točno eno leto pozneje zaradi občutka krivde

obesil. Tudi sam bi bog ve kako končal, če ne bi slabo zaprl vrat, ko smo se zaradi mene ustavili na bencinski črpalki. Ob trku sem namreč kot iz topa zletel iz avta. »Sreča!« boste rekli. Ampak moje življenje po nesreči je bilo polno bolečine, krivde in brezupa. Okoli sem hodil kot zombi, edino tolažbo mi je prinašal alkohol. V šolo nisem več hodil, saj sem v sebi nosil nerazumljiv strah pred soočenjem s sošolci in učitelji. Bil sem sit lažnih besed tolažbe, sit nemoči v očeh svojih bližnjih, sit nerazumevanja in poskusov, da zaživim življenje, kot sem ga živel pred nesrečo. Če bi takrat imel nekoga, ki bi me znal poslušati, samo biti ob meni, mi brisati solze, ki so mi močile lica, mogoče ne bi iskal tolažbe v alkoholni omami.

Marko Nakrič

KDO JE KDO

Kdo je bogat
in kdo je reven
kdo je pošten
in kdo je pokvarjen
kdo je dober
in kdo je škrt
kdo ima več
in kdo nima nič
kdo je pameten
in kdo je neumen
kdo je nor
in kdo je normalen
kdo je hiter
in kdo je počasen
kdo je človek
in kdo je pošast
kdo je pravičen
in kdo je krivičen
kdo je močan
in kdo je šibak
kdo je žrtev
in kdo je zver
kaj imaš rajši kitaro
ali puško.
To so vprašanja,
za odgovore pa ve
Ajnštajn.
Kosim in kadim
travo in pijem
kavo
iščem stranke.

Kavica

POD DRAVSKIM MOSTOM

Pomirjeno sedim ob flaši vina, podarjena, danes bila je res prva, tako, čisto življenjsko, srce uživa, razmišljam o življenju, ne, ne, nikakor ne popivam ali podobne stvari, premišlujem o trpljenju, pač tako se malo nalivam, saj veste, tisto žlahtno kapljo in sem sam sebi prijatelj, kot se spodobi, pa prošim, ne bodite zdaj grobi, vsak ima svoje dobre in slabe strani, vsak se trudi, da preživi, da ne zastane, zamudi, saj veste, kako to gre, če so ti zvezde vse zveste in se sreča smeji, se mora odpreti, te sonce ogreti, posijati na tvoje mokre sledi, jih posušiti mokrote, natrositi orehov in razne dobrote, da tudi jaz ali pa ti, vsaj nekdo začuti, da lahko je toplo, čeprav nismo obuti ... in nimamo plašča, da ne omenjam avta in hiše, pa tiste vse bogastva niše, da tudi nam življenje vsaj nekaj zapiše ... Lep dan Vam želim, veliko sonca, tudi meni, da zaspim brez zamer, pod mostom, ovit v Večer ... Tudi Delo prav pride, a k nam bolj poredko zaide ...

Gabriel Stormer

VITEZ OD PERESA

Oj, počujte, vi ljudje,
na okopih dobre misli,
s kopji dobre volje – v zbor!

Slavni vitez od peresa
z mečem verzov gre v boj,
na satiri jahajoč.

Se blesti oklep mu proze,
ščit Ljubezni ga varuje
pod čelado sončnih niti.

Se pred njim razliva vojska,
do obzorij se črni,
naj sovrag ubere zmago?

Vojska enega moža ne klone,
zakadi se v ljuti boj,
glej sovraga – ta zastane

Oj, počujte, vi ljudje,
dobri boj bojuje sam,
vse do zadnjega papirja.

Dobri vitez od peresa,
težko ranjen v srce,
še ne jenja, popusti.

Kliče, trobi v zbor in stroj
vojsko enega moža –
naj pomore ji še kdo!

Težko tam nemilo bit,
toda ostrega duha,
smelo stre nov val gorja.

Val za valom vanj grmi,
val za valom obnemi,
ga ne spravi v hladni grob.

Vojsko enega moža!

Lojze Smole

ANEKDOTE IZ PRODAJE

PODPORA IZ DALJNE JAPONSKE

Že nekaj časa prodajam Kralje ulice. Pridejo dnevi, ko ti gre prodaja časopisa kot po maslu, drugič pa ni žive duše. Zato tu pa tam neizogibno zapadeš v slabo razpoloženje. Skoraj vedno se mi zgodi, da se najde oseba, ki ti polepša dan ali pa uniči popoldan. Ravnotežje mora biti. Zato si vedno pravim, da bom pozitivno gledal na stvari in še naprej vztrajal pri prodaji. V nedeljo sem tako na železniški postaji skoraj obstal, ko sta prišla do mene dva Japonca, s katerima sem se nekako le sporazumel in jima razložil bistvo časopisa. Prav presenetila sta me z izjavo, da bo to najboljši spominek na Slovenijo, ter mi dala 4 evre za oba zadnja časopisa. Najbolj pa sem bil presenečen nad tem, da imajo celo na daljnem Japonskem podoben časopis, kot je Kralji ulice in ki ga onadva kupujeta tudi tam.

Tadej Blatnik

DRUŽINSKO SNIDENJE

Ko sem prodajala Kralje pred Šparom, sem po dolgem času srečala sorodnika, ki je od mene kupil revijo. Bil je tako

presenečen, da sem na česti, da mi je nakupil še hrane in obleke za skoraj en mesec. Končno sem se po dolgem času spet srečala z družino, kar je bil nepozaben občutek. Kralji so mi pri tem pomagali.

Špela Blatnik

VARNOSTNIK

Prejšnji teden sem prodajala pred Hoferjem, ko je mimo prišel njihov varnostnik. Pomislila sem, da želi, da grem stran oziroma da bo zahteval, da se tam ne prodaja več. Vendar, glej ga, zlomka, vse, kar je želel, je bila nova številka Kraljev. Nakar je dodal še: »Kar tako naprej,« in se vrnil v trgovino.

Anistella

SREČA

Prodajam nič drugače kot vsak dan, ko pride iz trgovine ženska in se odpravi na bankomat. Otrok jo je motil medtem ko je dvigovala denar. Naenkrat pa se je obrnila in šla spet v trgovino. Opazil sem, da je denar pozabila v bankomatu, zato sem urno skočil za njo in ji izročil pozabljeni denar. Bila je tako vesela, da mi je dala 10 odstotkov zneska in obenem kupila še revijo.

Perice

ZA BERAČE JE URA NA TURNU

Zadnjič sem po naključju prodajal Kralje v najbolj snobovskem »mestecu« v Sloveniji, Medvodah. Ker sem trenutno nastanjen v Kranju, sem neko soboto štopal v Ljubljano, vendar sem dobil prevoz samo do Medvod. S sabo sem imel nekaj Kraljev in sem se jih odločil spraviti v promet. Gorenjska se sicer začne od naselja Jeprca naprej, vendar bi mejo mirne duše lahko pomaknili do Medvod, saj mi je v več kot dveh urah uspelo prodati le dve reviji, in še ti brez napitnine. Ko sem si šel kupiti nekaj za pod zob, želodec je pač zahteval svoje, me je bilo prav sram naročiti 10 dag pariške, ko pa so vsi kupovali velike količine pršuta in drugih suhomesnatih izdelkov po zasoljenih cenah. Ena od strank se je celo pritoževala nad pomanjkanjem italijanskega pršuta.

Malo? Kljub ne tako eminentnih artiklih, ki so zdrknili v moj želodec, sem zadovoljil potrebo po kalorijah in poln moči nadaljeval s prodajo. V nekem trenutku sem, razočaran nad izkupičkom, pogledal na uro. Ravno takrat sta šli mimo dve gospe in ena me je vprašala za uro. Ko sem ji ustregel s podatkom, se je posmehljivo zasmejela, saj ni spregledala Kraljev v moji roki. »Saj za berače je ura na turnu, a ne?« Opazka me je kar prizadela, zato ji nisem ostal dolžan. Odvrnil sem, da bo ona verjetno že vedela. Še preden bi se od besa razletela na prafaktorje, sem (precej razočaran nad prodajo) zapustil Medvode.

Marko Nakrič

RESNIČNA 50

Moje dogodivščine so zdaj dosegle že okroglo številko, pa še se bodo nadaljevale. Poletje se je končalo, saj smo pospravili poletna oblačila in se pripravljamo na mrzlo zimo. Zakaj to omenjam? Na koprski tržnici prodajam Kralje, ko pristopi gospod, me pohvali, mi izroči 2 evra in me povpraša, kako kaže glede na bližajočo se zimo. Odgovorim mu, da delam v Ljubljani in sem tukaj samo čez poletje, da pa bom ne nekako prebrodil mrzle zimske dni. Še zmeraj sem jih. Vpraša me, ali bom še dolgo tu, jaz pa mu odgovorim pritrdilno: »Še kaki dve uri.« Gospod odide, potem pa sledi presenečenje. Ne mine dobra ura, ko pride nazaj, in to s polno vrečko. V šali ga povprašam, kolikokrat na dan ima navado obiskati tržnico. Nasmehi se šali in odvrne: »Vrečka, ki jo imam v roki, je zate.« Radovednost mi ne da miru, zato malce preverim vsebino. Iz notranjosti izbrskam dva para zimskih nogavic in čisto nove zimske škornje. Lepo se mi zahvalim in ga povabim na kavo.

Roman

ZBŮJDI SE!

Kdor misli, da je društvo Kralji ulice neka uboga skupnost, ki čaka le na vbogajme, se krepko moti. Kralji ulice delajo in sodelujejo v raznovrstnih akcijah. To pot smo šli prijateljevat in razveseljevati otroke. V Središče v Prekmurje na likovno delavnico za otroke. Šli smo: Iztok (pobudnik in organizator), Laura (mentorica likovne sekcije Kraljev ulice), Andrej (idejni snovalec našega programa), Mateja, Gadafi, Polde, Zvezdana, Marjan in Anton. V okviru festivala in programa za otroke pod imenom ZBŮJDI SE, ki je potekal ves teden od sobote, 14. 8., do petka, 20. 8. 2011, je ta dan v rezidenčnih umetniških prostorih, imenovanih Art center, blizu majhne prekmurske vasice Središče potekala likovna delavnica z vrsto aktivnosti likovnega izražanja, risarskih tehnik, modeliranja v glini, grafitnega upodabljanja ter stripovskega ustvarjanja. Festival je bil idejno namenjen kvalitetnemu preživljanju prostega časa mladostnikov, mladih in tudi starejših generacij med poletnimi počitnicami, s poudarkom na vključevanju tistih z manj priložnostmi. Cilj festivala je bil razbijanje stigme in stereotipov, ki se brez pravega razloga oblikujejo in nanašajo na obrobne družbene skupine, ter vzpodbujanje mladih, da že v rani mladosti razvijejo občutke za razumevanje raznolikosti tako,

da se jih preko športnih iger, delavnic in družabnih dogodkov pospremi v fizično in socialno interakcijo z ljudmi, ki so kakorkoli gibalno, senzorno ali čustveno ovirani, imajo motnje v duševnem razvoju ali zdravju in ljudmi, ki si nenamerno ali namerno izberejo drugačen slog življenja od tistega, ki naj bi v družbi veljal za splošno sprejemljivega. Ko smo prišli, so bili otroci že tam. Poln avtobus. In so tudi že pridno ustvarjali. Ampak otroška radovednost je bila čez vse. »Kdo pa so ti?« so spraševale radovedne otroške oči. To so počeli bolj skrivoma, izpod čela. Ko jih takole gledaš, se vedno vprašaš: »Kaj neki bo tale, ko bo velik?« V njih se že sedaj kažejo zametki poslovneža ali ljubeče mamice in morda bodoče znane umetnice. Usodo si navsezadnje piše vsak sam. Kot poslanci Kraljev ulice smo za otroke pripravili likovni program, ki je obsegal kreacijo modela vlaka, to je obarvanje vagonov in lokomotive ter sestavljanje vlaka, pri čemer je bil poudarek na svobodnem izražanju in kreiranju s pomočjo reciklaže. Ali tako, kot je rekla Laura: »Otroci rišejo z dušo, ne pa s pametjo kot mi.« Zato jih je treba prepustiti samim sebi. In res. Vagoni iz tetrapakov so nastajali kot izraz neomejene domišljije. Barve so se stapljale in prepletale v magične vzorce.

foto: Laura Ilić

Umetniška zamišljenost in veselje nad ustvarjenim sta kar žarela z otroških obrazov. Če smo v začetku bolj sugerirali, to ni dolgo trajalo. Na koncu smo delali vsi. Vsak seveda to, kar zna. Jaz sem čistil čopiče. Gadafi je za vse kuhal kosilo. Skuhal je res odlično kosilo. Otroci so ga pojedli, da je za nas komaj kaj ostalo. Po kosilu ni manjkalo glasbe na prostem. Ampak dan se hitro konča. Središče smo zapustili v prepričanju, da smo otrokom nekaj dali. In tudi za nas je bilo to lepo doživetje. Nekje daleč, na samem robu Slovenije, smo spoznali otroke, ki so popolnoma takšni, kot so otroci vsega sveta. Pri tem te prešine spoznanje. Namreč, od otrok bi se morali marsikaj ponovno naučiti. Vse tisto, kar so v nas zatrli. Spontano ljubezen, veselje in srečo. Poslovili smo se z lepimi spomini in povabilom, da se naslednje leto spet vidimo.

Klošar & likovna sekcija Kraljev ulice

ŽENSKI KOTIČEK NA ROŽNIKU

foto: Monika Cerar

Četrtek, 25. 8., je bil dan, ko smo se ženske iz našega Ženskega kotička odpravile na pohod. Seveda nismo ravno utrjene pohodnice, zato nam kam posebej daleč ni bilo za hoditi. Razdalja je morala biti ravno pravšnja, da se nismo preveč utrudile in da nam je obenem ostalo dovolj sape za čvek. Tako smo se pač odločile povzpeti se na Rožnik. Z nami je šla tudi

Sandra iz Litve, ki na Rožniku še ni bila, tako da je bil naš pohod tudi poučne narave. Pa celo z vremenom nismo imele težav. Za dež, ki je bil naslednji dan, ne odgovarjamo!! Ob pol enajstih smo že veselo pohajkemale po ljubljanskih ulicah v smeri Tivolija, od tam pa nadaljevale na Rožnik. Ob poti na Rožnik so postavljene table, ki označujejo posamezno vrsto dreves. Ob tabli za navadno smreko smo se nadvse trudile ugotoviti, kje, za vruga, naj bi ta smreka bila, in ko nam to ni uspelo, smo prišle do zaključka, da je smreka nekoč stala poleg table, pa so jo verjetno podrli. Tako da upam, da bodo tablo sčasoma prestavili, da ne bi slučajno kdo zamenjal breze, ki stoji poleg, z navadno smreko. Čik pavza je bila kajpada obvezna na pol poti. Ko smo tako uživale na klopici in klepetale, smo začele razmišljati, mimo koliko klopic smo ta dan že šle, in tako je padla odločitev, da jih nazaj grede preštejemo. Ampak ženske kot ženske smo bile tako zatopljene v debato, da so ostale nepreštete. Mogoče se bo pa tega podviga kdaj lotil kdo drug. Na vrhu smo si privoščile malico, ogledale smo si cerkev in nato počasi odkorakale nazaj v civilizacijo. Lep dopoldan, prijetno druženje, veliko klepeta in še več smeha!

Anistella

ŠPORTNI KRALJI

GOSTOVANJE V ŠOŠTANJU

Zadnjo nedeljo v avgustu smo se športni Kralji v postavi Dare, Roman, Mario, Jani, Andro, Tomi, Marjan in Gadafi na povabilo športnega društva Šoštanj odpravili v Šoštanj. Odigrali smo dve tekmi in bržkone zaradi odsotnosti okrepitve (torej tistih igralcev, ki so bili takrat bodisi na svetovnem prvenstvu v Parizu bodisi na dopustu) obe izgubili. Poraz pa nas ni pretirano vrgel iz tira, saj je pomembno sodelovati. V imenu celotne ekipe se zahvaljujem za tople sprejem in za prijazne besede organizatorja.

Roman

ŽIVAHNO SOBOTNO DRUŽENJE NA IGRIŠČU POLJANE

... skozi oči nastopajočega (Romana)

Naše športno udejstvovanje pa še ni pri koncu, saj smo na vrolo sobotno dopoldne, bilo je 11. 9. (kdo bi si mislil, da je že september), odzvali povabilu športnega društva Poljane, ki ga vodi Sašo. Na igrišču so se zbrale štiri ekipe (Veseli ventilčki, Fertik del in dve ekipi Kraljev ulice). Kralji imamo namreč po novem kar dve ekipi, čeprav nam za zdaj še ni uspelo sestaviti takšne, ki bi lahko posegala po prvih mestih. Zakaj je tako, se mora vprašati vsak pri sebi. Po koncu turnirja, na katerem je že tradicionalno zmagala ekipa Veseli ventilčki, ekipa Fertik del je zasedla drugo mesto, Kralji pa smo dobili pokal za doseženo tretje mesto, smo od Zveze za rekreacijo dobili tudi čisto nove drese, za kar se jim seveda najlepše zahvaljujemo. Turnir smo zaslužno (po znoja polnih pretečenih kilometrih na igrišču) sklenili pri Pinkiju, ki je sproti komaj napekel dovolj pic za naša sestradena visočanstva.

... in skozi oči udeleženca prireditve (Marka Pavlina), ki je prispevek naslovil Fuzbal-čevapčiči

Tekme sem spremljal čisto po naključju, saj sem imel sprva za ta dan čisto druge načrte. Čudovitemu dogodku sem torej

foto: Milica Lohman-Laha

prisostvoval bolj po naključju, zahvaljujoč Janezu, ki sem ga srečal na avtobusu in ki me je seznanil s tem, kaj se bo s Kralji tega dne dogajalo zanimivega. Med tekmami je naše prodajalce pridno zalagal s časopisi. Pijačo za nas, svetnike, smo nabavili kar sami, za angelčke je bila na žalost na voljo le brezalkoholna. Ves čas sta nas spremljala sarkastična sreča in cestni humor, ob čemer sem sklenil, da bi si naši uslužbenci zaslužili za svoje delo z nami, živimi mrtveci, benificirani delovni staž. Bojan, naš kapetan in duhovni vodja, je obe ekipi Kraljev kljub ne ravno zavidljivim rezultatom držal moralno in psihično na visokem nivoju, med navijači pa sem opazil veliko veteranov ulice. Jean, naš prizadevni fotograf, nas je veselo fotografiral, da bo v reviji popestril moj nekoliko suhoparen tekst. No, in končno smo dočakali tekmo Kraljev 1 proti Kraljem 2. Seveda je bila vročina na višku in razgrete glave in prepotena telesa so še komajda funkcionirali. Prilegel bi se kak pretep, pa saj se samo hecam. Na sredini dogajanja se je pokazala celo naša urednica, veselo nasmejana, in to ravno po kosilu. Opazil sem, da poleg dveh uradnih varnostnikov za varnost očitno skrbi tudi »kraljevski varnostnik« Sveto, ki se je šopiril naokoli do zob oborožen; opasan s pipcem in celo ročno sekirico. Uporablja jo le za preživetje v naravi, nam je pojasnil, verjetno zato, da ne bi kdo pomislil na kaj drugega. v sklepnem uradnem delu je sledila še podelitev pokalov Športne zveze Slovenije. Naši Kralji so dosegli tretje mesto in s tem osvojili tudi pokal, prvi dve mesti pa sta si razdelili ekipi Veseli ventilčki kot favoriti in Fertik del, ki so bili drugi. Slava jim.

015
KRALJI
ULICE

MUZIKALIČNO UGLAŠEVANJE

Avgusta 2011 smo začeli v dnevnem centru vsako sredo od 12:00 do 14:00 izvajati glasbene delavnice. Vsebinsko so zastavljene precej široko. Za udeležbo ni določenih pogojev, razen, seveda, veselje do glasbenega izražanja. Obiskovalci so večinoma stalni, zaželeni pa so seveda tudi novi. Vedno smo tudi odprti za radovedneže, ki bi radi samo pogledali, kaj se dogaja oz. se še odločajo za sodelovanje.

Delavnice obsegajo učenje osnov inštrumentov in petja, skupinske vaje za ritem, zborovsko petje, improvizirano muziciranje oz. jam sessioni, skupinsko učenje pesmi po izbiri uporabnikov ter t. i. glasbeno terapijo oz. sproščanje preko svobodnega izražanja z inštrumenti ali glasom. V načrtu imamo tudi ulične koncerte.

Trenutno uporabljamo dve akustični kitari, klaviature, bobenčke in različne doma narejene inštrumente za ritem ter inštrumente, ki jih udeleženci sami prinesejo. Spodbujata se ustvarjalnost in iznajdljivost. Pri skupinskem improviziranju tako uporabljamo tudi različne druge predmete, ki oddajo najrazličnejše zvoke, npr. steklenice, lesene palice, kovinske predmete, kamne ipd. Skupinsko improviziranje krepi senzibilnost za sodelovanje v skupini, saj je glavna poanta v tem, da udeleženci poslušajo drug drugega, spremljajo, kaj in kako kdo igra, in se temu prilagajajo na svoj način, se med sabo dopolnjujejo ter nadgrajujejo. Izhajamo iz ideje, da je glasba veliko širši pojem, kot se ga običajno dojema. Vsak je sposoben glasbenega izražanja,

foto: MG

le pogum mora zbrati. Glasba ima lahko tudi terapevtske učinke, saj omogoča lažje soočanje z določenimi občutki in čustvi oz. jih vzpodbuja – pod pogojem, da se poslušalec oz. izvajalec temu odpre in prepusti.

Iztok Koren

KOLO SKOZI ZGODOVINO

Ena izmed najbolj priljubljenih športnorekreativnih aktivnosti pri nas je kolesarstvo. Nikoli doslej pa nismo govorili o tem, od kje izvira. Kolo naj bi izumili v poznem neolitiku (5. st.–2 st. pr. n. š.) in je skupaj z ostalimi tehnološkimi dosežki omogočilo prehod v bronasto dobo. Najstarejše ohranjeno prazgodovinsko leseno kolo z osjo na svetu so odkrili leta 2002 na Ljubljanskem barju. Radiokarbonske datacije laboratorija Vera z Dunaja kažejo, da je bilo kolo z osjo, ki je bila kvadratna, staro najmanj 5100 let in datira med letoma 3350 in 3100 pr. n. š., kar sovпада z dejanskim časovnim obdobjem naselbine koliščarjev, ki so takrat naseljevali Barje. Glede osi pa bo treba še malo počakati, saj so v Švici našli odlomek osi, ki menda datira v obdobje 3180–3160 let pred Kristusom. Še vedno je najbolj razširjeno mnenje, da naj bi kolo izumili v Mezopotamiji približno 5000 let pred našim štetjem. Najstarejše upodobitve vozov se pojavljajo skoraj sočasno v že omenjeni Mezopotamiji in srednji Evropi, vendar je mogoče tudi, da so ga neodvisno izumile tudi druge civilizacije. Kolo, kot ga poznamo danes, so izdelali v 19. stoletju in je kmalu postalo priljubljeno prevozno sredstvo. Prva kolesa so imela spredaj ogromno in zadaj manjše kolo in so bila precej nestabilna, saj so bila zelo visoka. Ko so se v viktorijanski dobi pojavila, je najbrž marsikdo debelo gledal mestne gizdaline, ki so poganjali železne konje. Z vožnjo so baje strašili konjske vprege in ljudi ter ne cestah povzročali nered. Kmalu pa je postala velikost koles enaka današnji in je tudi videz kolesa nasploh postal precej podoben temu, ki ga uporabljamo danes. Ker so bila prva kolesa draga, so jih na začetku uporabljali le bogatejši ljudje. Proti koncu 19. stoletja so se pojavile prve izposojevalnice koles, ki so postale vse pogostejše. Ker so bila prva kolesa precej nedostopna dobrina, saj so stala 200 kron (od dve do tri učiteljske plače), so tovrstno tatvino strogo kaznovali. Začela so se pojavljati tudi prva kolesarska društva, ki so večinoma organizirala družabne dogodke, kmalu pa so ustanovili tudi društvene in meddržavne tekme. Prvo uradno kolesarsko dirko so organizirali v Parizu 31. maja 1868, kolesarska steza je bila dolga 1200 m, že naslednje leto pa so v Franciji organizirali prvo cestno kolesarsko dirko po progi, dolgi 135 km, ki se je je udeležilo okoli 200 tekmovalcev. In kako je bilo s tem pri nas? Kolesarska dirka na Kranjskem je bila organizirana leta 1888, potekala je med Šentvidom in Ljubljano in bila dolga vsega skupaj 4 km, zmagovalec pa je progo prevozil s povprečno hitrostjo 25 km/h. Nesreča, ko je zaradi kolesarja splašeni konj v polnem diru prevrnil kočijo, je bila povod, da je mesta vlada omejila kolesarski promet po nekaterih ljubljanskih ulicah in kmalu so deželni veljaki sprejeli cestnoprometne predpise za kolesarje v javnem prometu, društva pa so začela poučevati spretnost upravljanja kolesa. V naših krajih so se prva kolesa pojavila okoli leta 1880, v Ljubljani pa so prvo kolesarsko organizacijo ustanovili leta 1887 pod imenom Klub slovenskih biciklistov. Leta 1895 je bila ustanovljena tudi Zveza slovenskih kolesarjev. Po prvi svetovni vojni je postalo kolesarstvo ena izmed najbolj priljubljenih športnih panog in že okoli leta 1930 je v Sloveniji delovalo okoli dvaindvajset kolesarskih društev. Do leta 1903 so se kolesarske dirke odvijale le na velodromih (kolesarskih dirkališčih), istega leta pa je bila organizirana prva odprta kolesarska dirka pod danes znanim imenom Tour de France. Priljubljenost kolesarstva, ki je v 19. stoletju sprva služilo kot prevoz, hitrejši od hoje, se je ne glede na tehnološki napredek povečevala in neodvisno od izuma železnice in avtomobila

foto: Mark Tiplin

naraščala, saj je v zadnjih letih prav kolesarstvo postalo najpogostejša oblika rekreacije. Vedno več je organiziranih prireditev rekreativne, polprofesionalne in profesionalne narave. Postala je ena izmed bolj priljubljenih aktivnosti, ne glede na namen, ki je lahko pridobivanje kondicije, transport od točke A do B ali pa enostavno rečeno profesionalno ukvarjanje s kolesarjenjem. Prednosti poganjanja pedal so splošno znane, od običajne sprostitve do kardiovaskularnih prednosti in navsezadnje tudi porabe kalorij. Če kolo poganjate na primer malo hitreje kot 1 obrat na sekundo, boste na tem področju dosegali najboljše rezultate. Poraba kalorij bo večja, če boste vozili v nižjih prestavah, kar pomeni več pedaliranja, ki pa bo manj naporno. Poleg kolesarjenja je pomembna tudi zdrava prehrana, kolesariti pa je priporočljivo vsaj štiri dni na teden po 30 minut. Ne smemo pa zanemariti izbire kolesa, ki ga pri tem uporabljamo. Če kolesarite samo po asfaltiranih cestah, je najprimerneje cestno, saj ima ožje pnevmatike, majhno težo in dobro prestavno razmerje. Ker omogoča hitrejšo vožnjo, je tudi srčni utrip višji, poraba kalorij pa je tako največja. Gorska kolesa ne omogočajo velikih hitrosti, lahko pa se z njimi vozite po vseh terenih, saj imajo dobro vzmetenje in široke pnevmatike. Kolesarjenje z gorskim kolesom je fizično precej bolj naporno od tistega s cestnim. Tako imenovana vmesna rešitev pa je trekking kolesarstvo, ki je na nek način kombinacija prej omenjenih tipov kolesarstva. Je najprimernejše za začetnike, za vse tiste, ki se s kolesom vozijo v službo ali po različnih opravkih, pa tudi za rekreativce. Ne glede na to, za katero vrsto kolesarstva se boste odločili, boste potrebovali set za popravilo kolesa. Osnovni set naj bi vseboval reparaturni material za popravilo predrtih zračnic, tlačilko in nekaj osnovnega orodja. Če pa se odpravljate na daljšo pot, boste potrebovali še odsevni jopič, naglavno svetilko, dodatno verigo in še kakšen rezervni del bo prišel prav. Na pot vzemite tudi dovolj vode in kakšen mini snack, in že se lahko odpravite novim dogodivščinam naproti.

Med 16. in 22. septembrom je potekal Evropski teden mobilnosti z glavno temo Potujmo drugače. Slovenci smo na 7. mestu po lastništvu avtomobilov v EU in upam, da je prejšnji mesec kdo pomislil na to, ali se z avtomobilom ne vozi po nepotrebnem in ob tem začutil potrebo po ukrepanju proti onesnaženosti. Čeprav je teden že mimo, se še vedno lahko vozite z javnimi prevoznimi sredstvi ali uporabljate kolo ali se sprehodite vsakič, ko je to mogoče. Čuvajmo mater Zemljo in Očeta nebo. Zanamci nam bodo hvaležni. Kolesarski pozdrav iz Ljubljane.

Jean Nikolič

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

PRVA SVEČKA ... PRVI TRDNI KORAKI

monika.buhancic@kraljiulice.org

Tisti, ki redno spremljate Sol in Koper in moje blebetanje, veste, da sem vas lani obvestila o tem, da smo v Kopru dobili Krizni center za otroke in mladostnike (KC). Danes vas s še večjim veseljem obveščam, da je program zaživel na polno in da sem bila ena izmed tistih, ki so bili povabljeni na praznovanje prvega rojstnega dne. Mineva torej leto dni, odkar je ideja o centru dejansko zaživela. Ob enajstih, ko sem prispela na mesto dogajanja, je bilo tam zbranih že kar nekaj ljudi. Takoj si dobil vtis, da se dogaja nekaj velikega in zanimivega. Ob ogromni mizi je bilo videti večinoma otroke, ki so veselo risali, saj je bil rojstni dan predvsem priložnost za druženje. V sklopu programa je bilo namreč organiziranih nekaj delavnic za najmlajše in tudi tiste malce starejše. S tem mislim na tiste, ki so še vedno otroci, a tako poimenovanje v svojih adolescenčnih letih zelo težko sprejmejo, kaj šele da bi se s tem poistovetili. Komaj sem dobro zadihala, že so z glavnega vhoda priletele v prostor vse »ta glavne face«, s čimer mislim na zaposlene v KC-ju. Prva v vrsti je bila šefica Doroteja Rogelja, ki je nekoč delala na CSD-ju in tam vsem socialno ogroženim delila težko pričakovane odločbe o prejemu denarne socialne pomoči. Ko sem prvič izvedela, da bo ravno Doroteja vodja KC-ja, sem si lahko rekla samo: »Blagor otročkom ... v vsej zmešnjavi bodo imeli ob sebi socialno delavko, ki ima veliko, veliko srce in neskončno posluha za trpeče!« V danem trenutku nisem imela ravno dovolj časa za opevanje spominov na Dorotejo, saj so iz ozadja že priskakljale Damjana, Irena in Leticija. Le Mitje nisem opazila. Ne vem kako, a nekomu je uspelo sestaviti enkratno skupino ljudi, ki so strokovnjaki na svojem področju, pa vendar še dovolj mladi, da lahko današnje mladino razumejo brez težav in tudi brez generacijskega prepada. Srečala sem tudi nekaj otrok, ki jih poznam na videz in ki so bivali v KC-ju. Prav lepo jih je bilo videti. Dejstvo, da so se vabilu odzvali, govori samo zase. Za kratek čas sem ugrabila Damjano Jurman (strokovno delavko), jo zvlekla na stran in jo vso tresoč in nepripravljeno začela zasliševati. Snemalnik zvoka sem ji, še preden se je lahko uprla moji nameri, potisnila pred usta in kljub zmedi mi je povedala vse, kar sem želela izvedeti. Takoj na začetku mi je zaupala, da so srečni, da je prvo leto mimo in da

lahko evalvirajo pretekle dogodke, se strokovno zazrejo v preteklost in ugotovijo, kaj je bilo dobrega, kaj super dobrega in mogoče tudi, česa ne bodo več izvajali ali bodo celo spremenili prijeme. Vsekakor je lahko celotna skupina upravičeno ponosna na svoje delo. Od decembra do danes se je v KC zateklo 29 otrok, ki so tam našli začasno zatočišče pred dogajanjem v matični družini. Takšni otroci pridejo k njim bodisi preko posredovanja centra za socialno delo bodisi za KC slišijo sami in se dogovorijo za informativni sestanek, tja pa so lahko poslani tudi na druge načine (sodna odločba ipd.). Dodana vrednost KC je vsekakor tudi Dnevni center (DC), kamor se otroci in mladostniki lahko zatečejo vsak dan in tam preživljajo svoj prosti čas na bolj kvaliteten način in se hkrati učijo socialnih veščin, ki jih bodo v življenju še kako potrebovali. Damjana je povedala tudi, da DC deluje predvsem preventivno, saj se z otroki aktivno ukvarjajo in jih podrobno spremljajo, jim svetujejo, se z njimi igrajo interaktivne igre, kjer ni cilj zmagati, pač pa se skozi nje marsikaj naučiti. Povprašala sem jo tudi glede loga, za katerega vem, da so izvedli natečaj na OŠ Koper. Zaupala mi je, da se za zdaj še niso dogovorili glede imena. To nalogo so raje prepustili otrokom, glede na to, da je to center, namenjen prav njim. Opazila sem, da se na dogodku nabira čedalje več ljudi in Damjano uvideno izpustila iz svojega prijema. Vsa vesela je odskakljala med otroke, kot je tudi prav, saj je tam, med njimi, njeno mesto. Ni čudno, da je vedno nasmejana.

Malce sem se sprehodila še med gosti in naletela na mnogo takih, ki jih globoko cenim in spoštujem. Najprej mi je v oči padla Mica, bivša direktorica CSD Koper, s polnim imenom Marija Perkovič, zagledala pa sem tudi ljubo Dijano Jerman, prav tako strokovnjakinjo s CSD-ja. Vsem lahko samo čestitam in jim zaželim še mnogo, mnogo let. Prav tako hvala MOK, ki je sploh omogočila prostore in obnovo.

Pogovorila pa sem se tudi s tremi otroki, ki koristijo pomoč KC ali so jo v preteklosti, in tu je nekaj njihovih izjav. Imena so seveda izmišljena.

Miha: Takrat ko sem prišel sem, je bilo doma precej grozno. Nisem bil vesel prihoda, saj nisem vedel, kaj me čaka, ko pa sem odhajal ... takrat pa sem bil zelo

foto: Biba

žalosten. Vsi zaposleni so bili kot moji strici in tete.

Nina: Imela sem veliko težav v rejniški družini, od koder sem tudi prišla v KC. Najprej sem bila tiha in zaprta, vendar ko sem spoznala, da nihče ne sili vame in da mi pustijo osebno svobodo odločanja (kar sem v rejniški družini precej pogrešala), sem se odprla. Damjana, Leticija in Irena so postale moje prijateljice. Malo manj pa sem se navezala na Mitjo, verjetno zato, ker je moški. Žal pa mi je, da nisem bolje spoznala Doroteje. Bivanje v KC-ju je bilo zame v tistem času odločitev in prav v svoji novi sobi v prvem nadstropju sem odkrila marsikatero pomembno stvar in sprejela kar nekaj odločitev.

Karin: V DC prihajam, ker se imamo res lepo. Sploh se ne spomnim več, kako je bilo, ko centra še ni bilo. Tu sem spoznala veliko otrok, ki imajo podobne težave. Za mnoge od teh sem prej mislila, da jih imam samo jaz.

No, in sem šla domov polna dobrih vtisov in nasmejanih obrazov v galeriji shrabice malih sivih. Še cel dan mi je ustnice vleklo narazen in prav nič mi ne bi moglo uničiti tega prelepega dne. Ko bi le lahko bili tudi vi z menoj ...

Vaša Biba

KRALJI ULICE NA SPLETNI TELEVIZIJI STUDIO 12

018
KRALJI
ULICE

foto: Peter Pitambar Pangerc

Kralji ulice: Kako dolgo že delujete?

Zoran Mihajlovič: Registrirali in začeli smo leta 2008. Intenzivno delamo tri leta in pol.

KU: Koliko spletnih televizij je v Sloveniji?

Zoran: Trenutno smo edini, ki delujemo na takšen, izobraževalen način. Je pa še nekaj poizkusov vzpostavitve internetne televizije, ki pa so izrazito komercialne narave.

KU: Od kod ideja in zakaj?

Zoran: V medijskem prostoru so nam manjkale vsebine, ki jim ne bi diktiral denar. Želimo delati vsebine, ki jih drugi delajo slabo, malo ali pa sploh ne, in vsebine, ki v klasičnih medijih sploh ne pridejo do izraza.

KU: Zakaj spletna?

Zoran: Razlogi so trije:

- ker je poceni; na začetku smo imeli eno donirano kamero in petnajst prostovoljcev,
- ker je splet sodobni medij, ki omogoča veliko več kot samo videe, zraven lahko pritakneš tekst, spletaš večje vsebinske mreže in omrežja,
- ker je medij prihodnosti t. j. nekaj, kar se bo združilo s televizijo.

KU: Kaj pomeni živ program?

Zoran: Živ program pomeni linearni program. To je program, ki teče od ure do ure, kjer ne moreš izbirati posnetkov. To je program normalne televizije. Pri nas teče že dobro leto. Razvijamo pa še video-elektronsko participacijo, kjer lahko preko sporočil vsakdo v živo sodeluje z moderatorjem neke oddaje, ki takrat dejansko poteka.

KU: Lahko našteješ nekaj planiranih novosti in intermedijskih sodelovanj?

Zoran: Sodelujemo z zelo široko paleto organizacij – od nevladnih organizacij do Informacijske pisarne

Evropskega parlamenta in Urada vlade za komuniciranje. V letošnjem delovnem letu želimo izpostaviti področje, ki je vezano na vrednote, ki predstavljajo alternativo obstoječemu komercialnemu, kapitalističnemu in materialističnemu pogledu, ter demistificirati duhovnost in jo predstaviti kot samoumevni del vsakega posameznika. Sodelujemo z mednarodnimi inštitucijami – smo del mreže Evropskih skupnostnih medijev (edini v Sloveniji) ... Teh sodelovanj je veliko. Pomembne so nam konference, ko potujemo po svetu in predstavljamo svoj koncept in projekt. Odzivi, ki jih dobivamo, so vzpodbudni. Naš projekt je – v vsebinskem smislu – redkost tudi v evropskem merilu. Prizadevamo si biti presečišče strokovne publike in zainteresirane publike. Kar nekaj poročil s teh presečišč je romalo direktno na ministrstva. Naš pristop ni ustvarjanje trenj, ampak odkrivanje stičnih točk in rešitev.

KU: Kakšni so odzivi ljudi? Koliko imate publike?

Zoran: V glavnem pozitivni. Imamo 60.000 obiskov mesečno, kar je v primerjavi z drugimi, ki delujejo na istem vsebinskem področju kot mi, precej uspešno.

KU: Reklam nimate. Sponzorirajo vas ...?

Zoran: Do sedaj smo bili pokriti s strani CE Trusta. To je organizacija, v ozadju katere je denar mednarodnih korporacij in pokriva predvsem nevladne organizacije. Sodelovali smo dve leti. Z letošnjim letom se umikajo iz Slovenije, ker menijo, da je Slovenija dovolj razvita, zato sami razvijamo nov program.

KU: Se pravi, da je – za zahod – slovenski nevladni sektor dovolj razvit. Kaj pomeni imeti dovolj razvit nevladni sektor?

Zoran: Za močno demokratično državo velja tista, ki ima močno nevladno okolje. Nevladno okolje je pomembno, da v državi onemogoči polarizacijo vladnega sektorja. Trenutno se pri nas gradi nevladni sektor mrežno. To pomeni, da se delajo mreže organizacij, ki so iste po stroki. Te izbirajo svoje predstavnike, ki potem skrbijo za stike v obeh smereh. Ko bodo te mreže do konca zgrajene, naj bi bil to stabilen odnos med vladnim in nevladnim sektorjem.

KU: Je posameznik zaradi nevladnih organizacij res bolj opolnomočen?

Zoran: To je zelo dobro vprašanje. Osebo mislim, da je posameznik zaradi nevladnih organizacij opolnomočen precej več, kot je bil. Ni pa to končna postaja. Tu je treba še ogromno narediti.

Tu z lahkoto omenimo Studio 12 kot skupnostni medij, ki si prizadeva za to pot.

KU: Razloži, kaj je skupnostni medij

Zoran: Skupnostni mediji so mediji, ki rastejo od spodaj navzgor. Nastanejo kot odgovor na potrebo javnosti, skupnosti. Skupnostni medij je medij, ki je bližje ljudem in ne na piedestalu izjemnosti, pomembnosti, slavnosti.

KU: Kaj pa komercialni medij?

Zoran: Komercialni medij je nastal izključno zaradi profita. Sprehajajo se v določenih okvirih zaradi profita.

KU: Opiši vaš program

Zoran: Imamo šest vsebinskih sklopov (s12.si):

eden je namenjen družbi, drugi kulturi (fokus na mladih umetnikih), naslednja sta ekologija in zdravo življenje, kot zadnja prideta medosebni odnosi in duhovnost.

KU: Kaj bo vaš celoletni projekt naslednjega leta t. j. demistifikacija duhovnosti, prispeval sodobni družbi?

Zoran: Ljudi želimo opozoriti, naj bolj izhajajo iz sebe in se zanašajo nase. Doseči želimo preseganje obstoječih miselnih, čutečih in delujočih vzorcev. Že če si bodo zastavili vprašanje, bo to zelo velik dosežek. Želimo spodbujati, da bi ljudje poskrbeli za lastno notranjo stabilnost.

KU: V katero smer se morajo slovenski NVOji še razvijati?

Zoran: Poiskati morajo načine sodelovanja z gospodarstvom. Res je, da na drugi strani ni velikega interesa, se pa počasi razvija koncept družbeno odgovornih podjetij.

KU: Kaj bi poudaril?

Zoran: Mediji bodo delali po svoje, dokler ne razvijemo ozaveščenega gledalca/poslušalca/potrošnika. Zato je treba graditi na tem, da se ljudje medijsko usposablajo. Po eni strani najprej potrebujejo možnost izbire, po drugi pa morajo ozavestiti osnovne mehanizme manipulacije, ki jih ti mediji uporabljajo. Polje medijskega manipuliranja je najbolj potrebno ozaveščanja. Treba je preseči medijske stereotipe.

KU: Kako bi Slovenija in Slovenci premagali krč, v katerem se trenutno nahajamo?

Zoran: Z lastnimi koraki pozitivne (dušne) kreativnosti. Ti koraki so lahko drobni.

Peter Pitambar Pangerc

IME NAM JE TELEPORT II.

V okviru Evropske prestolnice kulture in programskega sklopa Urbane brazde se pri projektu Teleport ukvarjamo s problemi mobilnosti in prometa. Raziskujemo možnosti kako obrniti trende avtomobilnosti v trajnostno mobilnost. S postopnimi koraki želimo ustvarjati pogoje, da bi se ljudje pogosteje odločali za vsakodnevno uporabo kolesa, javnega prevoza ali hojo. Naše dejavnosti se zdijo neverjetno omejene v primerjavi z razsežnostjo problema. Ta ima svoj izvor v socialnem, ekonomskem, kulturnem in političnem ozadju; nesreče, zastoji v križiščih, onesnažen zrak in nervozni vozniki so zgolj končna plat te zgodbe.

Kje je potemtakem začetek? Zagotovo jih je več. Navadili smo se recimo, da se v avtu praviloma vozimo sami. V isto smer in ob istem času tako vsi vozimo s seboj še štiri prazne sedeže. Občasno prehitimo tudi kak avtobus. Tudi na njem je pogosto le en človek, ki s seboj vozi še 56 praznih sedežev. Voznik se tako sam vozi gor in dol, premaguje hribe in ovinke, po urniku se ustavlja na postajah in ritualno opira ter zapira vrata, nad njegovo glavo pa je tabla na kateri piše »*Prepovedano pogovarjanje z voznikom*«. Včasih je bilo drugače. Na mestnem avtobusu je bila nad voznikom tabla z napisom: »102 oseb«. Sploh ob zimskih jutrih in popoldnevih pa je bilo na avtobusu nekje dvesto do petsto oseb, kdo bi vedel. Zato se je rado dogajalo, da je na kakšni postaji, ko so se odprla vrata, nekaj oseb preprosto izletelo iz avtobusa, čeprav osebno tega niso želeli. Spet kaka druga oseba pa je ostala za dve postaji predaleč ujeta nekje v človeški gmoti, vsem osebnim naporom navkljub. Hočemo reči, da je bilo nekoč boljše? Sploh ne. Nekatere stvari so bile boljše, nekatere ne. Kar hočemo reči je, da se pogosto obnašamo, kot da je trenutno stanje edino možno in smiselno, četudi je pravzaprav lahko zelo nemogoče in nesmiselno. Tako se recimo zgodi, da tak popolnoma prazen avtobus prehiti kombi, do zadnjega kotička poln ljudi. Za zavesami sedijo delavci iz nekdanje Vzhodne Evrope, ki se vozijo na delo na Zahod. Ustavljajo se zelo malo, čas je pomemben, saj prav tako kot prazen sedež pomeni izgubljen denar. Smisel je torej treba iskati nekje med voznikom, ki sam vozi avtobus po svoji krožni poti, in delavci, ki natrpani v kombiju šibajo nekaj tisoč kilometrov čez ne-prostor avtocest, da bodo lahko delali za nekoliko manj mizerno plačo. Živeli bodo v razmerah, podobnih onim, ki nam jih občasno zaskrbljeno pokažejo naše TV postaje v tistih oddajah, s katerimi polnijo čas med reklamami za avtomobile. (Enkrat bi rad med temi oglasi videl takega za razdrapan kombi vzhodnoevropske registracije z zavesami izza katerih gledajo utrujeni obrazi. Pridno gledam in gledam, pa ne gre – same limuzine.)

Ampak, nekje in nekako se vse to mora iziti, mar ne? Če že delavci v kombiju, voznik avtobusa in vsi, ki dnevno sedijo v zastoju in preklinjajo družine tistim pred seboj, ravno ne morejo biti navdušeni s scenarijem v katerem so se znašli, nekdo vendar mora biti?!

Da in ne in oboje. Je že res, da nekaterim tako stanje vsaj delno odgovarja: avtomobilska industrija prinaša velike zasluške in več prodanih avtomobilov pomeni več denarja. Zato nekaterim s tem povezanim panogam zelo ustreza slab javni prevoz in čim večja odvisnost od avtomobila. Ameriški dokumentarec *Taken for a ride* (1996) pripoveduje zgodbo o zarotniškem načrtu nekaterih velikih ameriških podjetij, s katerim so učinkovito uničili javni prevoz v večini ameriških mest. Vpletena podjetja so bila na sodišču leta 1949 tudi spoznana za kriva, ampak,

kot to po navadi gre, na koncu plačala le 5000 dolarjev kazni. To je bilo takrat sicer več kot danes, ampak ne gre dvomiti, da se je posel zarotnikom izplačal in da je bila povzročena škoda neprimerno večja.

Škoda, ki jo povzroča avtomobilska odvisnost ima to lastnost, da do neke mere prizadene vse, tudi tiste, ki imajo od nje finančno korist. Tudi oni namreč tičijo v zastojih in tudi njihovi otroci dihaajo isti, onesnažen zrak. Prav v tem je srž mobilnostnih problemov – v svojem bistvu so družbeni in zadevajo vse. Zato moramo tudi vsi imeti možnost sodelovati pri njihovem reševanju, če je nimamo, si jo moramo izboriti. Izbira koncepta in načina mobilnosti v naši družbi namreč nikakor ni samoumevna, ampak mora slediti načelom pravičnosti in demokratičnosti. Pravica do učinkovite mobilnosti je temeljna pravica vseh in je ne bi smeli prepustiti trgu. Žal vemo kako je pogosto z nevidno roko trga: enim s starševsko predanostjo po vsaki jedi lepo obriše zamaščena kotička uste in jih pogladi po hrbtu, da lažje podrejo kupček. Druge pa z učiteljsko potrpežljivostjo uči, da samo zato, ker vsak dan delajo recimo na nekem gradbišču, res ne morejo pričakovati tudi plače ali pa vsaj plačanih prispevkov. Ključna lastnost te roke je prav njena domnevna nevidnost. Zato o njej res ne gre dvomiti, ali se spraševati, zakaj stvari dela tako kot jih pač dela. To bi bilo zelo oholo in nespodobno: če si prebedast da bi jo sploh uzrl, res ne moreš pričakovati, da boš razumel njena ravnanja.

Sarkazem in šalo na stran, v Teleportu menimo, da je pri mobilnostnih vprašanjih namesto ekonomske moči in vpliva treba dati prednost možnosti izbire, enakopravnosti in vključevanju. Nismo vnaprej proti avtomobilom in jih tudi sami uporabljamo, menimo le, da je nujno vzpostaviti sistemske pogoje, ki bodo omogočali razvoj tudi drugih oblik mobilnosti. Naš znanstveno-čarovniški oddelek pospešeno dela na razvoju teleportacije kot najboljše oblike transporta sploh. Dokler je ne razvije, pa skušamo slediti uspešnim praksam v mestih kot sta na primer København in Sevilla.

Matej Pehnek, Urbane Brazde (Maribor 2012-EPK)/
Mariborska kolesarska mreža

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

RAZPRODAJA BLAGOVNE ZNAMKE RS

foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Močna blagovna znamka države je lahko pomemben vir konkurenčnih prednosti na različnih področjih njenega delovanja, ki pripomorejo k dolgoročnemu uspešnemu razvoju te države. V še bolj na konkretne koristi osredotočeni teoriji tržnega komuniciranja ločimo korporativne, storitvene in blagovne znamke. In ker so vse tri na trgu, je njihova nadpomenka »tržna znamka«. Ne zgolj logotip ali celostna podoba, temveč skupek vtisov, izkušenj in idej, ki jih ima uporabnik o posamezni tržni znamki. V primeru blagovnih znamk posameznih držav pa se njihovi uporabniki še dodatno delijo na notranje in zunanje, torej na njihove prebivalce in obiskovalce ter druge tujce, ki jo poznajo. V vsakem primeru pa velja, da imajo odločilno in dejavno vlogo pri sooblikovanju, izražanju in vzdrževanju blagovne znamke posamezne države prav njeni prebivalci.

Skupek ne prav prepričljivih vtisov, izkušenj in idej o blagovni znamki Republika Slovenija, ki jih na pragu ponovno predvolilno razgrete jeseni očitno o domači državi gojimo njeni prebivalci, sicer redno razgaljajo preverjanja javnega mnenja. Za ne prav posrečeno oblikovanje domače prepoznavnosti in mednarodno veljavo Republike Slovenije pa se ob vseh prebivalcih, ki potujejo na tuje, trudi predvsem tistih nekaj v tujini zares uspešnih kulturnikov, športnikov, poslovnih in inovatorjev. Upravljanje blagovne znamke tako kot same države pa ostaja malodane v izključni domeni domačega političnega razreda, katerega primarni cilj pa že po definiciji ni dvigovanje njenega ugleda doma in na tujem, ampak boj za prevzem ali ohranitev demokratične oblasti. Kljub temu pa smo bili na začetku šolske jeseni na Slovenskem lahko priče dvema dogodkoma, ki naj bi vsak po svoje prispevala prav k večjemu domačemu in mednarodnemu ugledu države. Na povabilo društva Forum 21 in nekdanjega predsednika države Milana Kučana je Slovenijo obiskal francoski filozof in diplomat Stephane Hessel, v letu 1948 soavtor Splošne deklaracije o človekovih pravicah, ki je svetovno javnost 21. stoletja kljub častitljivi starosti opozoril nase z esejem Dvignite se! Malodane istočasno se je v domovini sklenil 6. mednarodni Strateški forum Bled, katerega 400 udeležencev se je osredotočalo na moč prihodnosti. Gre za skupni projekt Ministrstva za zunanje zadeve in Centra za evropsko prihodnost, ki ga je prav za pomoč in podporo državam kandidatkam za priključitev EU ustanovila Vlada RS.

Tudi Stephaneju Hesslu gre sicer predvsem za prihodnost. Ugotavlja, da med enega temeljnih problemov sedanjosti sodijo ekonomski, politični in finančni lobiji, ki so namenjeni kopičenju kapitala za maloštevilne, njihova posledica pa je prikrajšanje številnih ljudi za osnovno dostojanstvo, kot sta streha nad glavo in dostojno plačano delo. Zato je začetek 21. stoletja poln tesnobnih in mučnih situacij, ki vodijo v brezbriznost ljudi. Kljub temu pa Hessel tako kot udeleženci blejskega foruma verjame, da je obstoječe stanje mogoče preseči nenasilno in znotraj obstoječih sistemov predstavniških demokracij, katerih bistvo naj bi le bilo, da se stvari lahko spremenijo. Državlani in še posebej mladi naj bi namreč lahko s politično participacijo in pobudami izvajali pritisk in podprli vlade, ki bodo premagale ekonomsko moč in lobije, ki si jo prisvajajo. Če namreč živimo v tiraniji, moramo odstraniti tirana, če pa smo obsojeni na demokracijo, moramo uporabiti sredstva, ki so na voljo, kar po njegovem mnenju pomeni podpreti

stranke, ki ponujajo dobre rešitve.

Ne glede na negotovo prihodnost številnih političnih in gospodarskih vprašanj, o katerih so se pogovarjali, pa ostajajo optimistični tudi udeleženci blejskega foruma. Forum, ki ga je v imenu domače države gostil zunanji minister Samuel Žbogar, je namenjen predvsem strateškemu dialogu o ključnih vprašanjih za Evropo in 21. stoletje med voditelji iz zasebnega in javnega sektorja na najvišji ravni. Toda Evropa ostaja celina vse večje raznolikosti tudi na področju varovanja in zagotavljanja človekovih pravic, kot je bilo slišati na obforumski predstavitvi poročila skupine uglednih osebnosti Sveta Evrope o stanju človekovih pravic v državah članicah te organizacije. Na Bledu se sicer s politiki na oblasti v posameznih bolj ali manj demokratičnih državah ob profesorjih, študentih in od javnih sredstev odvisnih nevladnih družijah tudi predstavniki svetovnih korporacij, tako imenovanega zasebnega sektorja, torej globalnih nosilcev ekonomske moči – tem bi se bilo treba po mnenju avtorja eseja Dvignite se! v prvi vrsti zoperstaviti. Kljub temu pa je bil gostitelj izjemno zadovoljen z blejskim forumom, saj da je njegov osnovni namen prav utrjevanje blagovne znamke Slovenije, ki daje prostor za iskanje rešitev mednarodne skupnosti. Toda kakšnih rešitev? Blagovna znamka Republika Slovenija je tako kot vse druge tržne znamke povsod po svetu vpeta v sistem intelektualne lastnine. Ene od pridobitev prav sedanje kapitalistične ureditve, ki je glavni vir ekstremne revščine in bogastva na drugi strani. Na kar kot na glavno tveganje in nevarnost sodobnosti opozarja Stephane Hessel, ki pa ne ponudi rešitve, kako se ekonomskim, političnim in finančnim lobijem upreti, ko pa v demokratičnem prostoru preprosto ni strank, ki bi sploh ponujale kakšne dobre rešitve. Ko preprosto ni vlad, ki bi se prizadevale za boj zoper ekonomsko moč in lobije, ki si jo prisvajajo. Ko so zgolj vlade, ki javna sredstva namenjajo za strateški dialog znotraj obstoječega ogorčenja in izkoriščanja. Domovinska blagovna znamka se je sicer tako s Strateškim forumom Bled kot obiskom avtorja eseja Dvignite se! gotovo okrepila. Toda ne v očeh njenih prebivalcev in notranjih uporabnikov, pač pa zgolj ekonomskih, političnih in finančnih gospodarjev sodobnega sveta, v katerem je država enako blagovna znamka in v katerem demokracija kljub ogorčenju vse bolj brezpravnih in obubožanih množic ostaja na vsakodnevni razprodaji.

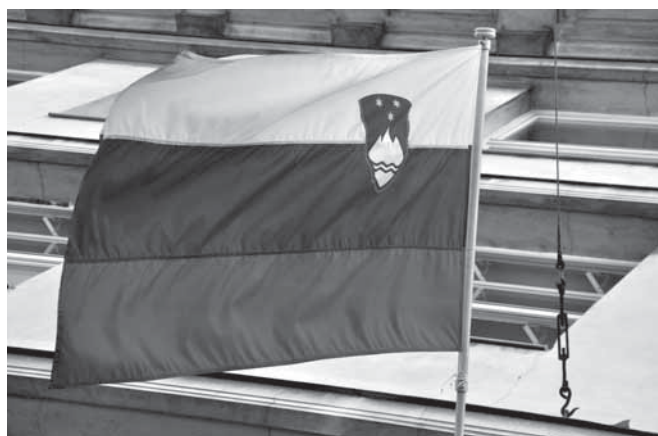

foto: Zbirka

Kraljici Tanja San in Muzza

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN

BILA BI TVOJ DELL.
KOT DELJENJE.
KOT POPAČENO IME.
KI VSAKIČ ŠVIGA POD UMazanIM UMazanIM.
BILA BI TVOJ L11.
KOT NEKAKŠNA LJUBEZEN.
KI POD POLNIM NAREKOM USTVARI VEDNO POLNI POLOVIČKI ZA DVA.
ZA DVE.
BILA BI TVOJ ZAJTRK.
BREZ SALAME.
KOT NEKAKŠNE SHRAMBE SOLI.
KI VEDNO RAJE PUŠČA POT TVOJI SLADKARIJI.
MENI.
TI BILA BI MOJA.
MOJA LE.
IN HRANILA MOJ POLNI NAREK.

MUZZA

SHRMBa JE PRAZNA, SO BILE DRUGE HITREJŠE, SE MI ZDI.
AMPak ARAŠIDI SO INTERESANTNI,
SPLOH S SVEŽIM PARADIŽNIKOM.
BILA NAJ BI TVOJA, MOJA,
JAZ PA TEMU RAJE REČEM SAMOSVOJA
IN UGASNEM TA DELL, GA UNPLUGIRAM. A LE ZA KRATKO, KRATKO.

Veliki kralj Žigažaga in
Mali kralj Roman

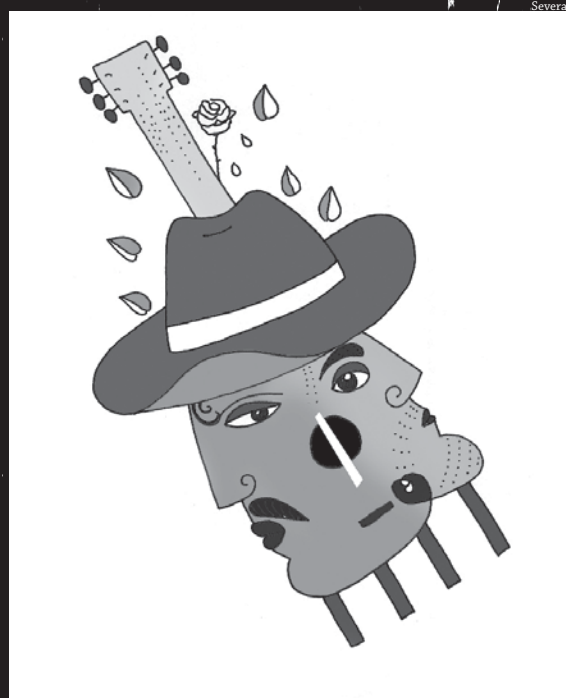
KRALJ IN KRALJ

VELIKI KRALJ

ROMSKA NOČ NAJU JE RAZDELILA,
TA NORA NOČ NAJU JE ZOPET OPILA
IN NAJU RAZVESELILA,
NA KONCU PA SVA SE ODDALJILA,
KO DO ŠANKA V DUETU SVA STOPILA.
OH, TA ROMSKA NOČ, OD KOD PRIHAJA TVOJA MOČ?
BRUHAŠ IN KOZLAŠ, KO ROMANA RAD IMAŠ.

MALI MAJCENI KRALJ

MISLIŠ SAMO NA NOČI,
KO MENE S TABO NI.
ČAS BEŽI,
AMPak NOBENE RESNOSTI
OD TEBE NI.
NE ČAKAM TE VEČ,
RAJE ODIDEM OD TEBE DALEČ PREČ
IN NE MARAM TE VEČ.

POGLED Z ULICE NA VELIKI ODER CANKARJEVEGA DOMA

Sandra, študentka glasbe iz Litve, ki na Kraljih ulice opravljam študentsko prakso, sem se skupaj z Danilom, ki sicer redno zahaja v naš dnevni center, udeležila dogodka v okviru Festivala Ljubljana. Organizatorji so nam namreč prijazno odobrili akreditacijo za koncert opernih arij v izvedbi litovske nacionalne opere in baleta. Zame je bil dogodek, logično, ravno zato še posebej vreden oglada, saj gre za nastop mojih rojakov. Pritegnil je pozornost javnosti, mnogih novinarjev, in tudi slovenske televizije. Imela sem priložnost srečati litovske dirigente – zvezdnike: G. Rinkevičiusa, M. Staškusa, R. Šervenikasa in opernega zborovodjo Č. Radžiūnasa. Njegov nastop je bil pomemben tako za njih same kot tudi za ljubljansko publiko. Orkester se je v slabem tednu gostovanja v Ljubljani sicer predstavil s dvema operama, Othellom G. Verdija in La juive J. Halévy, ki je za naše, litovske razmere ena najboljše izvajanih oper sploh. Nedvomno pa so tako kakovostne tudi arije in dueti s koncerta, ki sva ga obiskala z Danilom in o čemer sva kasneje razpravljala. Ker se pozna, sva se tikala.

Si že kdaj bil na koncertu klasične glasbe, nastopu poznanih solistov ali nasploh dogodka, kot je bil današnji?

Ja, bil sem, vendar je bilo to pred dvajsetimi leti ali celo prej.

Se ta izkušnja razlikuje od prejšnjih in kako?

Seveda se, normalno je, da je drugače. Bil sem mlajši in čustva, ki so me takrat preplavljala ob poslušanju, so bila precej drugačna. Vsak izvajalec ima svojo značilno interpretacijo, zato so vsi koncerti unikati.

Tu si imel priložnost prisluhniti mnogo različnim skladateljem, kot so npr. Puccini, Verdi, Gounod, Massenet, Britten, Rossini, Mascagni, Catalani, Dvorak in Gershwin, morda poznaš katerega od njih?

Ja, nekatere poznam, vendar je poslušanje plošč ali cedejev nekaj popolnoma drugečnega, kot če slišiš to na koncertu v živo. Gre za nepredstavljivo razliko.

Katera pesem na koncertu ti je bila najbolj všeč?

Zadnja pesem je bila najboljša, Gerschwinov Summer time je bil zame namreč presenečenje.

Po drugem, končnem premoru je pevec prišel nazaj na oder in nisem pričakoval, da bo zapel ravno Gerschwina, saj je to ena mojih najljubših pesmi. Sicer pa so bile vse zelo dobre. Je pa možno, da klasične glasbe ne razumem najbolj, morda je bila ravno zato zadnja pesem zame najboljša. Zelo natančno poznam besedilo, zaradi česar mi je zvenela zelo domače. *Kateri od solistov je bil privlačnejši za tvoje uho, Joseph Calleja (tenor) ali Alyson Cambridge (sopran)?*

Težko je reči, saj sta bila oba zelo dobra, kvaliteta petja pa je bila nasploh visoka. Če pa bi že moral odločiti, je bil sopran močnejši, pa tudi sicer je Alyson pela bolj občuteno. In tudi če bi jo lahko primerjal s tenorjem, so bili njegovi zaključki bolj teatralni: nekatere (po navadi zadnje) note je zaključeval za moje pojme zelo dolgo. Z zvočnega vidika me je to presenetilo, da je lahko na primer pol minute vztrajal na isti noti.

Si morda opazil kakšen zanimiv instrument ali solo epizodo, ki je pritegnila tvojo pozornost?

Presenečen sem bil, da sem v simfoničnem orkestru slišal kastanjete in ptičje žvrgolenje.

Pripravila Sandra Skukauskaite

TONI CAHUNEK: POROČILO ŽBE

V okviru društva AREAL (predsednik Janko Belin na sliki) je Socialni center Rog gostil filmski večer. Film Poročilo ŽBE je prvi slovenski dokumentarec, ki odkrito spregovori o marihuani. Pa ne o marihuani in njenem botaničnem vidiku, ampak o njeni vlogi v sodobni družbi in o odzivih družbe nanjo, o poteh prihodnjega razvoja njenih psihosocialnih faktorjih in o izkrivljenem zakulisju, ki pogojuje njeno dekriminizacijo, legalizacijo in svobodno rast. V filmu, ki je bil prvotno mišljen kot dopolnilo magistrski nalogi, srečamo kopico bolj ali manj znanih obrazov, vse pa družijo ljubezen do te izjemne rastline, ki bo še dolgo ostala s človekom. Film nasmeje in razbija tabuje – priporočam ogled!

Peter Pitambar Pangerc

VREDNOTENJE UČINKOV POLITIK - OBZORJA NOVE MISELNOSTI

Slovensko društvo evalvatorjev je v sodelovanju s partnerji v Založbi Vega objavilo novo knjigo avtorjev Radej Bojana, Mojce Golobič, Mirne Macur in Sreča Dragoša, s spremno besedo Darka Štrajna. Doslej je razumevanje družbenih dilem dolgo počivalo na prepričanju, da so javne zadeve enostavne v smislu, da oblasti do obisti razumejo njihove vzročno-posledične povezave in jih lahko poznavalsko upravljajo same, brez nenehnega in večinoma nadležnega vmešavanja javnosti. Avtorji nasprotujejo tej ideji in namesto nje zgradijo argument, da so javne zadeve postale kompleksne. To pomeni, da resnica o družbenih zadevah, denimo o tem, kaj je skupno dobro ali kaj naj bodo prednostne naloge javnih politik in kako uspešno jih dosegajo, ni več ena sama, tista na oblasti, ampak o pomembnih stvareh obstaja več dobro utemeljenih in enako veljavnih resnic. Potreben je drugačen pristop k obravnavi javnih dilem in k vrednotenju učinkov javnih politik, ki bo zagotavljal družbeno enovitost in hkrati ohranjal izhodiščno družbeno različnost. Delo je med redkimi s svojega področja, ki ni prvenstveno namenjeno niti nosilcem politik niti poklicnim evalvatorjem, ampak splošni javnosti in zlasti tistim, ki se z vrednotenjem učinkov politik srečujejo le občasno in v povezavi z drugimi zadevami, s katerimi se sicer prvenstveno ukvarjajo.

O knjigi:

»V našem prostoru ena od najbolj izčrpnih utemeljitev potrebe po razvoju evalvacijske kulture.« Dr. Darko Štrajn v spremni besedi »Stopa ob bok ali morda celo prekaša doslej objavljene monografije. Ima namreč to prednost, da se ozira nazaj in gleda tudi naprej s tem, da daje jasen vpogled v to, kaj prinaša peta generacija vrednotenja javnih politik.« Doc. dr. Vida A. Mohorčič Špolar, recenzija »Med najpomembnejša spoznanja gre prav gotovo šteti, da so za uspešen odziv na izzive družbene kompleksnosti potrebni paradigmatški premisleki, s katerimi se najprej osvobodimo ozkih okvirov dominantnega načina razmišljanja, ki je prevzet od klasične znanosti in je pozitivističen, primeren le za raziskovanje objektnega sveta, na področju spoznavanja družbe pa odpove.« Doc. dr. Aleksander Aristovnik, recenzija »Dokumentirano z mnogimi ilustrativnimi primeri iz praks.« Izr. prof. dr. Majda Istenič Čerňič, recenzija

Iz knjige:

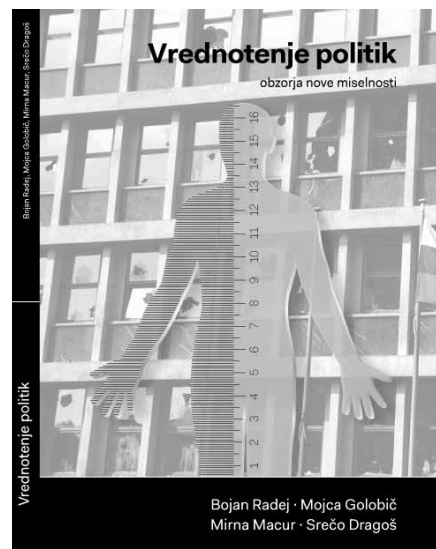
»Politike je treba vrednotiti kompleksno, kar pomeni, da je treba njihove učinke obravnavati v zlatem rezu njihove dvojnosti, razpenjajoči se med razlago primarnih učinkov, ki so nosilni za vrednoteno politiko, vendar na nesomeren in s tem le na globoko razdvajajoč način, in razlago sekundarnih učinkov, ki edini

omogočajo presečno oz. korelativno celovit pogled na politiko, vendar le v vsebinah, ki za nikogar niso bistvene.«

»Uvajanje kompleksnosti v vrednotenju na stežaj odpira vrata globokim nasprotjem, ki pa se bodo izražala na bistveno drugačen, bolj konstruktiven, kultiviran in učljiv način, kot se danes, ko o njih razmišljamo na enostavne načine.«

Kontaktna oseba: bojan.radej@siol.net

Bojan Radej

5. GLEDALIŠKI FESTIVAL KOMEDIJA POD ZVEZDAMI, LJUBLJANSKI GRAD, 26. - 31. 8. 2011

V organizaciji Gustav filma se je v petek, 26. avgusta, s predstavo Šef – šefica začela 5. Komedijski festival pod zvezdami. Izvrstna Jernej Kuntner in Mojca Funkl se po spletu okoliščin potegujeta za isti šefovski stolček. Ko se pojavijo težave, postane ta precej vroč in zato tudi nezanimiv, vendar pa, ko se stvari več kot zadovoljivo končajo z dobičkom za podjetje, se z bolniške vrne aktualni šef, ki si prilasti vse zasluge. Skozi komedijo se izpostavi večinoma večno boleč in smešen boj za boljši jutri in brezkompromisnost, ki je predpogoj v boju za oblast. Nevarno razmerje je bilo zaradi slabega vremena odigrano v Unionski dvorani, Peter Musevski in Aleksandra Balzamovič pa nam skušata prikazati nesmiselnost spletnih zmenkov. Razočarana in zdolgočasena zakonca skušata preko spleta najti osebo, ki bi izpolnila njuni življenji, ob tem pa se nehote zaljubita v alter ego (drug drugega) in s tem ponovno najdeti

smisel v nadaljevanju skupnega življenja. Sašo Hribar šov je šov enega človeka z več nastopajočimi. Skozi samoironijo in imitacijo nam predstavi svoje življenje od prvih začetkov do nastopa dela na RTV-ju. Sašo je izjemen imitator, kar je dokazal tudi tokrat z imitacijami Andreja Šifrerja, Marjana Smodeta in Leonarda Cohena. Moja briljantna ločitev je povprečna monokomedija z Ireno Mihelič, ki svoje razočaranje nad zakonom in bivšim možem izraža skozi izpostavljanje njegovih napak. Daleč najboljša predstava pa je bila Čas za spremembo, razprodana že v predprodaji. Branko Đurić - Đuro, Alenka Tetičkovič in Brane Šturbej nam imenitno predstavijo življenje samovšečnega, pretirano redoljubnega frizerja, ki je na razočaranje svoje asistentke Eme homoseksualec. Živi vase zagledano življenje in ga ne zanima, koga na tej poti prizadene. Izjemna komedija je doživela že petstoto ponovitev in ima glede na zgodbo, ki sta jo spisala

Marko Pokorn in Đuro, potencial, da bo še ničkolikokrat nasmejala ljubitelje komedije. Monokomedije Učitelj si na žalost nisem mogel ogledati, že zelo težko pa pričakujem Božično-novoletno turnejo smeha, ki bo najverjetneje spet postregla s predstavami, ki jih navdušeni komedijafili ne bomo hoteli zamuditi.

Marko Nakrič

POVŠETOVA 5, 3., ZADNJI DEL

Zobar? Ja, v letu dni prideš do njega enkrat in še to, če imaš srečo. Pa še ta je praktikan – mesar, ki bi ga zunaj vsaj tožil, če ne že kaj drugega. Tudi to, da je komu izdrl zdrav zob namesto pokvarjenega ali ob vrtanju in popravljanju plombe zavrtal še malo v dlesen, ni ravno redkost. Glede paznikov pa; tudi oni so ljudje in vsaj o teh, ki niso visoko na lestvici nimam nobenih pripomb. Če si do njih (kar velja za večino) korekten, si deležen poštenega, človeškega odnosa. Vzgojni.

No, to pa je že povsem druga zgodba. Že drži, da mora vse potrditi direktor zavoda, a to, da jih je večina dobra le v tem, da se izgovarjajo na druge in nikoli ne dobiš jasnega odgovora na vprašanje, kdaj boš lahko preživel vsaj par ur zunaj, presega banalnost. Sploh ne vem, zakaj so tu. Če mislite, da zato, da ti pomagajo pri realiziranju teh upov, se motite. Velja prej obratno in to za večino. Ne le, da stežka prideš do svojega vzgojnega, politika zavoda je ta, da je bolje držati do konca tu tisoč ljudi, čeprav jim s tem popolnoma onemogočiš resocializacijo, uničiš marsikateri odnos (tako prijateljski, kot ljubezenski), kot pa da le en sam zapornik naredi na izhodu kaj neumnega. Verjetno drži, da če prideš iz pripora na prestajanje, v kolikor dobiš izhod, obstaja možnost pobega, a kako dokazati nasprotno? Pogosto izhoda zaradi suma

begosumnosti sploh ne dobiš. Vendar je to šele blažja oblika nelogičnosti vzgojnih. Če namreč iz svobode sam prideš na prestajanje kazni, bi bil lahko deležen malce več zaupanja. Že kanček zdrave kmečke logike bi dal vedeti, da bi tisti, ki je imel namen bežati bežal, ne pa samovoljno prišel do vrat zavora in vstopil.

Da pa se ne razpišem do onemoglosti, mi ostane samo še alfa in omega, stvarnik in lastnik usod, vseh nas na Povšetovi 5, gospod direktor.

Le on ti lahko odobri obisk prijatelja. A ti ga ne. Pravico obiska imajo le ožji svojci; če si torej srečen in imaš kakih devet bratov, sedem sester in petnajst otrok, so dobrodošli, če pa imaš le enega prijatelja, pa ostaneš brez obiskov. Vendar tako ni na nacionalni bazi, verjemite mi. Prav tako lahko le direktor dovoli vnos osebnega računalnika. Pa ga ne. Le on potrdi ugodnosti obiska zunaj zavoda, in čeprav gre le za obisk v parku nekaj metrov stran od kapije, je to prav tako prava redkost. Še najbolj je podobno sedmici na lotu. Za povrh pa ti lahko le direktor odobri predčasni izpust, in to nekje največ do treh mesecev, čeprav ga še nihče ni bil deležen. In zakaj ne prideš do nobenih odgovorov? Ker je do njega težko, skoraj nemogoče priti. Lahko sicer napišeš pisno prošnjo, jo daš v kuverto in oddaš pazniku. Če imaš kar veliko

foto: Laura Likar

srečo, si po mesecu, dveh, deležen minute njegove milosti. In če že imaš ta privilegij, dobiš, ko mu seveda izčrpno poročaš o vseh tegobah in željah, vsemogočni odgovor, ki je približno enak za vse: »Bom premislil.« To je to. Kaže, da on izredno veliko premišljuje, saj mu zato zmanjka časa za dejanja. Kaže tudi, da je po njegovi milosti in zaslugi Povšetova 5 zapor, ki ima najmanj pogojskih in predčnih odpustov in kjer ima najmanj obsojencev izhode.

Pa bodi dovolj za tokrat, čeprav sem se dotaknil le nekaterih zadev. Koliko je namreč zgodb, ki so ne same po sebi, ampak s krepko pomočjo vseh zaposlenih, postale tragikomedije. Če bi držalo vsaj to, da smo tudi zaporniki ljudje in da si vsakdo zasluži drugo možnost. Pa da naj bi ljudje, ki so v funkciji pomočnika tudi dejansko pomagali in ne ravno nasprotno.

Lep pozdrav iz zavora, lep dan in lepo poletje/jesen vam želim, če pa tudi sam zadanem tombolo in prilezem do izhodov, potem pridem na kavo.

Zapornik

foto: osebni arhiv

ZAPOR, GRAD IN ŽENSKE

Zapor naj bi dokazano bolj škodoval ženskam kot moškim, četudi bi trditev utegnili namigniti na implicitno opresijo ali vsaj pomilovanje. Eden od pglavitnih vzrokov pogubnega učinka je dejstvo, da so obsojenke običajno matere in njihove družine med prestajanjem kazni v večini primerov razpadejo, one pa imajo po izgubi stabilnega družinskega okolja več razlogov za povratništvo in zatekanje k psihotropnim substancam. Samo bivanje v zavodu za prestajanje kazni zavora (ZPKZ) – edini zapor za ženske v Sloveniji se nahaja v prostorih starega gradu na Igu – za zapornice ni primerno prilagojeno oziroma je izoblikovano po vzoru moških zaporov: varovanje je prestrogo, ženske so nameščene skupaj in imajo zelo malo zasebnosti. Od njih se pričakuje, da bodo živele v takšnem tovarištvu, kot je to značilno za moške. Dejstvo pa je, da so ženske bolj nagnjene k skrivanju zasebnosti, za slednje pa v režimu, ki se v naših zaporih izvaja dandanes, nimajo veliko možnosti. Pravzaprav nobene. To (skoraj) praviloma pripelje do izgube samospoštovanja in dostojanstva, nedvomno pa prek depresije in tesnobe vodi naravnost v agresivnost, pogosto pa tudi v samodestruktivnost.

Določen problem predstavlja tudi starostni profil, saj so skupaj zaprte oziroma so tam centralizirane obsojenke različnih starosti – od upokojenk in dam srednjih let do mladoletnic (ki so obsojene na mladoletniški zapor). Nastanitveni in bivalni problemi v tem zavodu pa se nekako držijo skupaj oziroma tako rekoč sovpadajo, in sicer so nastanjene v skupne velike in temne prostore starega gradu, kar pa je dodatna težava; glede na starodavno gradnjo objekta prostori nimajo primerne izolacije in so pozimi zelo hladni in neprimerni za bivanje. No, z vidika mraza je morda dobro le, da so dekleta zaprta v skupnih sobah, tako se lahko vsaj in vzajemno grejejo. Morda pa je omenjeni mraz vendarle dobra poteza, denimo hudomušna taktika zaporke politike, saj se ZPKZ Ig ne sooča s prezasedenostjo. Ta misel me je spreletela, ko sem si mračne sobane v omenjeni graščini prvič ogledala. Toda tako menim jaz, z menjenji pa vemo, kako je – zakaj upoštevati tuje, če imamo svoje, ne?

Gostujoča kolumnistka Zuzanna G. Kraskova

Gogijeva kolumna:

NE SE SEKIRAT

Dober dan želim, moji zvesti bralci. Kot vedno tudi tokrat na vse kriplje napenjam svoje velemožgančke, da spravim na papir včasih dokaj zmedene misli in spomine. Predvsem pa se trudim podeliti z vami upanje, ki ga ima prav vsak na tem planetu. Mislim namreč, da je izgubiti upanje najstrašnejša stvar, ki se ti lahko zgodi. Takrat namreč izgubiš tudi voljo in skupaj z njo pozitivizem, ki je nujno potreben zagon za preživetje. Pa ne samo enega dneva, temveč slehernega trenutka. Ničkolikokrat sem že zapisal, da se prav nihče v življenju ne more izogniti problemom. Vendar se jih vsak loti na svoj način. Bistvo vsega tega pa je, da se potruди stvari vedno izpeljati do konca, seveda če se le da. Ko smo že pri tem, ne morem mimo svoje usode. Sem pač to, kar sem, in to je živa resnica. Da pa bo vsem jasno: takšnega življenja si nisem želel niti po pomoti, vendar sem ga sprejel (kaj pa mi je drugega preostalo?) in ga veselo sprejemam še dandanes. Samega sebe ne dajem več v nič, ker je to skrajno blesavo početje. Že neštetokrat sem bil na dnu in s tem spet na novem začetku, vendar do pred kratkim nikoli ne tako trdno odločen kot sedaj, da ni vredno tavati iz ene skrajnosti v drugo. To je po mojem mnenju to. Življenje brez sekiranja je tudi veliko lažje in lepše za vse udeležene. Če tega do zdaj niste vedeli, končno veste. Pa še nekaj – ne povejte nikomur, da sem vam jaz to zaupal. Včasih si nehoti nakoplješ sovražnike. Imam veliko prijateljev, kar je živa resnica, imam pa tudi sovražnike, s katerimi pa se ne ubadam preveč. Škoda moje grdote za to, saj nisem ravno lep. No, ja, v resnici sem sam zase najboljši primer pod soncem, kaj pa o tem mislijo drugi, je pa njihovo osebno mnenje. S tem hočem povedati samo to, da moramo sami sebe ceniti in ne preveč popuščati pod mnenji ostalih. Osebno se tega držim, saj je nadvse pomembno ceniti svojo notranjo in zunanjo lepoto. Od tega notranjega prepričanja je zelo odvisna kakovost življenja, ki ga živimo. Že res, da moje ni bog ve kaj, ampak je, kakršno je. Dokler namreč ne cenite sebe, tudi ostalih ne morete. Zato se ne zaničujem in se trudim, da tega ne vzbujam pri drugih. Mislim si pač, da ni nujno, da me

nekdo spoštuje, ni pa prav, da me zaničuje, če že živim drugače kot večina ljudi. Menim namreč, naj vsak živi svoje življenje po najboljši veri, in ni prav, da se vtikamo v drugega in ga skušamo naučiti kozjih molitvic. Prestopanje meje, ki jih vsakdo ima, in poseganje v intimo drugih preprosto ni dovoljeno! Tega pravila se trdno oklepam. Tak pač sem in tako živim! Marsikdo verjetno o meni misli, da živim le za to, da pridem do svoje dnevne doze alkohola in kakega jointka povrh, ampak lahko vam zaupam, da se zelo moti. Vsak lahko misli, kar se mu zdi, kar počnejo tudi naši vrhovni politični šefi. Pogosto spremljam njihova nakladanja in ob tem opažam, da sem jim krog zaupanja ljudi počasi, a vztrajno zapira. Še vedno verjamem, da se počasi daleč pride, in to v obe smeri. Da priznam še nekaj – ti vrhovneži me ne motijo prav preveč. Brez njih bi bil pravi dolgcajt in mi, navadni smrtniki, se brez njih preprosto ne bi imeli o čem pogovarjati. Ne bi imeli zagona, da bi jutraj vstali in se odpravili na delo, saj ne bi bilo nobenih pikantnih zgodbic, ki nam popestrijo dan. Delajo oni, delamo mi, delamo vsi. Tako kot je vedno bilo in bo tudi ostalo. Nikomur ni prav nič podarjeno, razen ene malenkosti – življenja. Očitno ste tudi tokrat preživeli moje nakladanje in kot vedno vam na koncu želim, da ostanete takšni, kot ste, predvsem pa, da razmišljate pozitivno tudi o ostalih!

Goran Šrok - Gogi

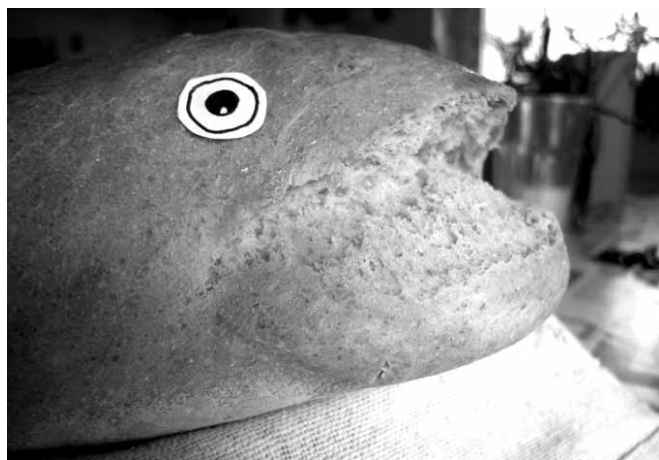
OSTANITE TAKŠNI, KOT STE, PREDVSEM PA RAZMIŠLJAJTE POZITIVNO TUDI O OSTALIH!

LJUDSKA KUHA - ŽEMLJŠEK

Velikokrat nam ostane nekaj kruha, ki ga nihče noče jesti. Včasih pozabimo kakšen košček na zraku in se zasuši. Vse to je idealno za žemljšek. V zamrzovalni skrinji lahko zbiramo koščke kruha, ki bi jih drugače zavrgli, in ko ga imamo približno 0,5 kg, se lotimo dela.

Potrebujemo: 400–500g kruha (ni pomembno, kakšen je) 2 mala jogurtova lončka kisle smetane, 4 jajca, 6 žlic sladkorja (po okusu, lahko ga izpustimo), 1 dcl mleka in malo margarine.

Priprava: 1 kisko smetano, 3 jajca, 4 žlice sladkorja in mleko zmiksamo in v maso nalomimo kruh (velikost koščkov ni pomembna). Dobro premešamo in pustimo nekaj minut, da se kruh dobro namoči. Medtem v pekač namestimo papir z ali peko, ga namažemo z margarino in posujemo z drobtinami. Mešanico stresemo v pekač in jo z žlico nekoliko poravnamo. Zmiksamo 1 kisko smetano, 1 jajce, 2 žlici sladkorja. Prelijemo in postavimo

v ogreto pečico. Pečemo na 200 °C (ventilacijska pečica 180 °C) približno 30 min. Postrežemo toplo ali hladno s kompotom.

Anistella

Prodajalec SEJFO BEGANOVIĆ je o sebi povedal:

Časopis prodajam na Žalah, pred cerkvijo. Prodajati sem začel lansko leto, in sicer meseca maja. Delam vsak dan, poleti in pozimi, od 8h zjutraj pa vse do 7h ali 8h zvečer. Z zaslužkom plačam najemnino za stanovanje. Na Žalah me pozna veliko ljudi, nekateri mi poleg tega, da kupijo časopis, prinesejo tudi hrano in oblačila.

Kupka REZKA je o prodajalcu SEJFU povedala:

Sem Sejfova stalna stranka, saj pri njem redno kupujem časopis. Rada mu pomagam in mu dam kakšen evro. Na Žalah je zelo prijazen in priljubljen, saj zna lepo komunicirati z ljudmi. Časopis se mi zdi izredno zanimiv, vedno ga preberem, saj me pritegnejo resnične zgodbe ljudi.

Pripravila Klavdija Krapež

foto: Klavdija Krapež

PISMA BRALCEV

SMO RES RAZLIČNI ?

Že kar nekaj časa mi ne da miru misel, napisati o nekom in nečem v reviji Kralji ulice.

Ta prispevek naj po svoje pove, da kadar sicer ne delamo enako, mnogi razmišljamo enako.

Že vrsto let kupujem revijo Kralji ulice in kadarkoli jo prebiram, vedno najdem v njej kaj, kar me stresa in v popoldanskih urah popelje v razmišljanja o nas, o vas, o njih, skratka, o vseh, ki se nas usoda in življenje dotikata po svoje in na svoj način.

Kaj pa smo posebnega mi, ki ne pijemo, ne kadimo, se nočemo igrati igre: »Jaz imam, ti pa nimaš!« Veste, ta članek naj bo rahel opomin, en majhen klic vsem, ki »nismo klošarji«, »brezdomci«, »pijančki«, ki na srečo nismo taki, da bi nam moral vsak dan nekdo nekaj podariti. Halo, vi, odprite srca in poskušajte vsaj za trenutek poslušati nekoga, ki prodaja revijo Kralji ulice, ki poskuša vzpostaviti stik z vami. Naj vam ne bo nerodno spregovoriti z njim, kajti marsikdo se zaveda, da je v svoji notranjosti prikriti alkoholik, da se je že zadel s kakšnim jointom ali pa posnival kakšen delček bele moke, ki prinaša duševno razkošje in veledobro počutje. Mnogo je moralistov, ki na svoj način izražajo ogorčenje nad vedenjem klošarjev in ne skrivajo nagibov do tega, da jih je pač treba zapreti v neki »geto«, da ne bodo na očeh t. i. poštenega sveta in moralno neoporečnih ljudi.

Pa je res tako? Ljudje smo resnično čudne živali.

A da so Jože, Mira, Gogi in še kdo tisti, ki dajejo slab zgled in mečejo slabo luč na mlade zaradi preveč popitega piva, vina?! Pa menda niso za vzor mladim le ljudje v kravatah, kot so Šrot, Bavčar, Kramar itd., ki sicer ne pijejo in ne kadijo, delajo pa vse kaj drugega, kot bi se smelo. So res pravi vzor oni, ki so državo spravili na kolena in zaradi katerih bomo vsi, ki nismo za vzor, z našimi dojenčki vred plačevali dolgove neotesanih in nadutih posameznikov? Dajte no, ustavite konje, snemite snobovski klobuk in prisluhnite človeku, ki vam prodaja revijo Kralji ulice.

Verjemite mi, po drugem srečanju in pogovoru boste spremenili svoje mnenje!

Danes se večkrat zalotim, da sem pred mnogimi leti razmišljal malce drugače kot danes in mi je zato žal. Žal zato, ker nisem že takrat spregledal tegob in težav teh ljudi, ki po svoje peljejo svoje življenje v smer, za katero še sami ne vedo točno kam vodi, država pa jim pri tem prav gotovo ne stoji ob strani.

Večkrat me muči vprašanje, in sicer, ali bomo počasi postali tudi mi kot oni ali pa bodo oni kot mi. Ne pravim si, da bo tako ostalo, kajti prepričan sem, da se bo nekaj vseeno v nas zlomilo in mora priti do sprememb. Enostavno narediti moramo miselni preskok!

Mnogo je oseb, ki so same krive za svoje nesrečno življenje in so na nek način stigmatizirane. Mnogo je oseb, ki so del te skupine, pa niso same krive, pač pa družba ali, če hočete, država, ki je z gnilih odnosom do ljudi dosegla, da so odrinjeni na rob družbe.

Ampak ta družba ne naredi ničesar ali pa vsaj daleč premalo, da bi popravila svojo napako. Če že družba tega ne zmore, pa dajmo vsaj mi, posamezniki, narediti nekaj, saj smo konec koncev del družbe. Ne gre za to, da bi kot posamezniki popravljali moralne in materialne krivice družbe, gre za to, da kot posamezniki lahko pripomoremo k boljšemu, človeškemu odnosu do teh ljudi, saj smo tudi mi lahko že jutri v enakem položaju.

Kar nekaj časa je že, odkar sem slučajno spoznal prodajalca Kralji ulice številka 206, Gorana Šroka - Gogija. Njegova destinacija je Mercator v Mariboru na Tržaški c. (in morda še kje). Z ženo redno kupujeva revijo samo pri njem. Ne vem točno, zakaj, ampak tako pač nanese in nekako se nama je vsedel v srce. Ne mine dan, da ne bi (kadar obiščem Mercator) preveril, ali je Gogi na svojem mestu. Ne vem, kje točno živi, zagotovo pa vem, da nima hladilnika in da za pisanje svojih prispevkov v svoji kolumni, ki jo redno prebiram, potrebuje pisalni stroj. V teh je veliko bistrih idej, ogromno resnic, mnogo kritik, a iz vsega veje želja po preprosti ljubezni in razumevanju.

Človek si ne dela velikih utvar, saj želi skromno in preprosto povedati, da nam ne zameri našega načina življenja, zameri pa nam našo ošabnost, kregarije in zavist med nami samimi.

Gogi ima veliko srce, ki je pripravljeno sprejeti marsikoga, ampak ali je tako tudi z nami????

Kljub bolezni in težavam je vedno prijazen in pripravljen za pogovor. Poleg vedno urejene brade ga še posebej krasi tudi zelena šilt kapa z rdečo zvezdo.

Morda je bilo zadnje srečanje z njim zame nekaj prav posebnega, saj sem tudi jaz otrok socializma in potomec borca druge svetovne vojne. Upam, da bo ta moj prispevek prebral tudi kak občan, ki mu ni vseeno za ljudi, ki živijo pod svojimi zmožnostmi, pa naj bo krivda na njihovi ali državni strani. Če bo samo en človek spremenil svoje mnenje in pogled na te ljudi, bom zelo vesel.

Če imamo za biftek in nakup vedno na razpolago 50–60 €, potem lahko vedno opravimo tudi manjši nakup za naše Kralje ulice. Ne nazadnje imamo vsi enak želodec, možgane in srce, le da različno razpolagamo z njihovo vsebino.

Gogi, želim ti lepe trenutke in čim več poznanstev, ne pa takih prijateljev, o katerih si pisal v svojem zadnjem prispevku.

Pozdrav, Jure (z brki in skuterjem)

KAKO POVEČATI BREZDOMSTVO?, 10. DEL

»Neumno vprašanje,« boste morda rekli bralci, »le koga naj bi zanimalo, kako povečati obseg brezdomstva?« Mogoče pa to vprašanje ni tako neumno, saj če bomo vedeli, kako lahko povečamo število brezdomcev, bomo lahko tudi odgovorili na vprašanje, kako obseg brezdomstva zmanjšati, če bo kdo želel postaviti to vprašanje. Morali bomo le delati obratno od tega, kar bi morali, da bi brezdomstvo povečali. V 12 številkah Kraljev ulice leta 2011 iščemo in opisujemo 12 odgovorov na to vprašanje (pri čemer vrstni red opisovanja teh odgovorov ne pomeni tudi vrstnega reda njihove pomembnosti).

Odgovor tega meseca je: Če želimo brezdomstvo uspešno povečati, potem **moramo samo poskrbeti, da bodo brezdomni ljudje čim težje dostopali do storitev zdravstvene oskrbe.**

Obrazložitev: Zdravstvena problematika brezdomnih je tesno povezana z njihovo socialno problematiko oz. njihovim brezdomstvom. Raziskave v tujini in pri nas so pokazale, da je zdravstveno stanje brezdomnih mnogo slabše od zdravstvenega stanja drugega prebivalstva, in to tako glede telesnega zdravja (npr. bolezni srčno-žilnega sistema, dihal, prebavnega trakta), težav v duševnem zdravju (depresije, anksioznosti in druge duševne težave) ter različnih odvisnosti (od dovoljenih in nedovoljenih drog). Povezava med zdravjem in brezdomstvom je dvojna: po eni strani

so bolezenska stanja in težave nemalokrat med sovzroki, zakaj je posameznik postal brezdomen, po drugi strani pa življenje na cesti skorajda nujno slabša zdravje in povzroča ali prispeva k razvoju novih bolezni. Zaradi slabšega zdravstvenega stanja ter večje nadaljnje zdravstvene ogroženosti bi brezdomni potrebovali kakovostnejšo zdravstveno oskrbo in dobro dostopnost do zdravstvenega sistema. Vendar pa raziskave tako pri nas kot v tujini kažejo, da je dostopnost zdravstvenega sistema za brezdomne slabša kot za ostali del prebivalstva. Formalno je ta dostopnost vezana na zdravstveno zavarovanje, kar pomeni, da osebe brez dodatnega zavarovanja tako rekoč ne morejo uporabljati storitev zdravstvenega sistema brez doplačil, razen urgentne oskrbe ter storitev na nekaterih področjih, kjer ni potrebno dodatno zavarovanje. Čeprav je zdaj tako, da imajo vsi prejemniki denarne socialne pomoči avtomatično plačano tudi dodatno zdravstveno zavarovanje, pa vendarle mnogi zaradi različnih razlogov nimajo urejene socialne pomoči (kakor tudi ne naslova stalnega bivanja in drugih nujnih formalnosti). Tako za mnoge ostajata brezplačni ambulantni za nezavarovane (ena deluje v Ljubljani, druga v Mariboru) edina rešitev dostopa do zdravstvenih storitev. Poleg formalnih razlogov obstajajo nič manj pomembni neformalni razlogi za slabšo dostopnost. Med njimi so npr. manjša informiranost brezdomnih o možnostih v zdravstvenem sistemu, njihove izkušnje

MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

diskriminiranosti in stigmatiziranosti, manjša prilagojenost obstoječih zdravstvenih služb potrebam posebnih podskupin (npr. mladih, uporabnikov nedovoljenih drog, posameznikov z dvojnimi diagnozami oz. več boleznimi hkrati, ostarelih, onemoglih in invalidnih brezdomcev), posledično pa tudi manjša skrb, ki jo brezdomni posvečajo svojemu zdravju. Odnos med zdravjem in brezdomstvom velikokrat opisuje izraz »začaran krog«, ki pomeni, da je brezdomstvo težko reševati, če ne rešujemo tudi zdravstvenih težav, oz. da težko rešujemo zdravstvene težave, če je človek brezdomen. Za reševanje obeh vrst težav je zato potrebno usklajeno delovanje na več področjih hkrati. Dve slovenski ambulantni za osebe brez zavarovanja in pokrivanje stroškov dodatnega zavarovanja osebam, ki prejemajo socialno denarno pomoč, pomenijo pomembne prispevke k reševanju zdravstvene problematike (tudi) brezdomnih. Razen tega pa vidimo le malo drugih ukrepov in programov v smislu prilagajanja programov posebnim ogroženim skupinam in zniževanja ovir dostopnosti zdravstva. Tako stanje gotovo pomeni prispevek k trendu rasti brezdomstva.

Bojan Dekleva

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 300

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 300. VABLJENI K SODELOVANJU!

28. 8. > > Pozdravljeni, vseč mi je vaš časopis, a ga je v Celju težko dobiti, lp Irena

7. 9. > > Življenje gre naprej in mi z njim, če seveda hočemo. Na dnu življenja sem vas spoznal, hvala. V prostorih KU sem napisal prvi članek za blog. Ne bom obstal in se predal, ne bom. Šel sem naprej. Danes imam življenje, moja bloga sta najbolj obiskana bloga vseh časov pri nas. Življenje gre naprej. Mikstone

8. 9. > > Lep pozdrav iz Izole, kjer delam v kafiču in redno berem Kralje. Prodajalec 348

redno skrbi za dostavo – tudi če ga ni, pošlje kolega. Hvala, Adi! Kar tako naprej ...

12.9. > > Spoštovani, prešinilo me je, kar mislim, da je dobra ideja... kaj, ko bi uvedli rubriko v kateri bi vsakič objavili pismo ali dva - s fotografijo osebe, ki sporoča - od različnih brezdomnih oseb, kar bi sami želeli sporočiti svojim bližnjim (otroku, staršu, sorojencu, ...), pa jim ni omogočeno ali pa ne zberejo dovolj samozavesti? Menim, da bi to lahko pozitivno vplivalo tako na njihove odnose, kot tudi na vse nas med sabo in do njih. Če se tudi vam zdi dobra ideja, vas

pospremim s srečno! LP, Nataša K. Z.

12.9. > > Lep pozdrav - končno sem po dveh mesecih spet prišla do časopisa KU. Na avtobusni postaji nasproti Name mi ga je prav prijazno ponudil prodajalec št. 73. Ko sem mu zraven dodala še pol evra, se mi je iz srca zahvalil in mi zaželel lep dan. Dragi neznanec št. 73, ostani še naprej tako prijazen in se srečava v začetku oktobra pred Pošto oziroma Namo. LP Cvetka

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Biografska razstava Edvard Kocbek
KJE: Knjižnica Črnuče, Dunajska 367,
Ljubljana
KDAJ: 6. 9. - 5. 10.

KAJ: Peter Lampič:
znameniti ljubljanski fotograf
KJE: Slovanska knjižnica,
Einspielerjeva 1, Ljubljana
KDAJ: 7. 9. - 14. 10.

KAJ: Dragotin Cvetko – ob 100. obletnici
rojstva
(Avtorica: Katarina Bogunović Hočevar)
KJE: NUK, Razstavna dvorana,
Turjaška 1, Ljubljana
KDAJ: 20. 9. - 22. 10.

KAJ: Fotografska razstava Tanja Verlak:
Na želje drugega računaj po sebi
KJE: Cankarjev dom, Mala galerija,
Prešernova 10, Ljubljana
KDAJ: 20. 9. - 1. 11.

Predavanja in literarni večeri

KAJ: Predstavitel knjige
Zgodbe izbrisanih prebivalcev
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nad., Ljubljana
KDAJ: 5. 10. ob 18h

KAJ: Strokovno predavanje Magdalene Šmon
Manipulacija človeka v potrošniški družbi
KJE: Knjižnica Fužine,
Preglov trg 15, Ljubljana
KDAJ: 6. 10. ob 19.30

KAJ: Literarno srečanje in pogovorni večer
z dr. Francetom Bučarjem
(moderator: Janko Lorenci)
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nad., Ljubljana
KDAJ: 18. 10. ob 18h

KAJ: Potopisno predavanje
Z avtom v Moskvo – David Krašovec
KJE: Knjižnica Poljane,
Zarnikova ulica 3, Ljubljana
KDAJ: 18. 10. ob 20h

Janez

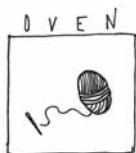
KAJ: Literarni večer z Matejo Perpar:
Štiri igre
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova ulica 2, 3. nad., Ljubljana
KDAJ: 26. 10. ob 18h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

028
KRALJI
ULICE

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkič

Zadnje čase ste preveč napeti z živci, kar vam utegne prej škodovati kot koristiti. Vzemite si čas zase in pomislite, ali ste tudi sami potrebni neke pozornosti. Zato pustite probleme na miru in se predajte užitek. Seveda pa pri tem ne smete pretiravati, pa bo vse v najlepšem redu. Partnerja pričajte o resni zadevi!

Včasih se vam dogaja, da ste na trenutke zelo zaletavi, kar vsekakor ni preveč dobro za vas. Utegne se vam zgoditi, da izgubite bitko, za katero vam bo lahko še žal. Bodite strpni do okolice, ki vas bo zato sprejela nekoliko drugače kot sicer. Partner ima nekaj za bregom, rad bi vas presenetil, zato bodite pripravljeni na to, sicer lahko sledi zamera.

Nekoliko nerodno vam bo pred boljšo polovico priznati, da jo imate radi, vendar se vseeno potrudite. Trud se bo obrestoval, saj bo vaša partnerica to vzela v vednost in boste deležni tistega, čemur se reče iskrena ljubezen. Čaka vas tudi prijetno presenečenje – napredovali boste v službi, torej na poslovnem področju. Čaka vas zanimiva pošta!

Ali ste sposobni prisluhniti težavam drugih in jim pomagati? Bodite nekoliko bolj naklonjeni ostalim, saj se vam bo to več kot izplačalo. Še sami ne boste vedeli, kam z nagradami. Zvezde na nebu kažejo še nekaj – dobili boste tisto, kar ste si vedno želeli! Razmislite, kaj bi to lahko bilo.

Jesen vam bo prinesla nekoliko več zagnanosti, to pa je tisto, kar potrebujete. Zlasti če si želite uspeha pri načrtovanem. Uspelo vam bo le, če boste potrpežljivi. Ob podpori, ki vam jo nudi boljša polovica, vam to zna uspeti. Brez moralne podpore je uspeh verjetno težko doseči. Pomoč pričakujte tudi od drugod.

V življenju vam prihajajo naproti spremembe, in sicer že v začetku meseca oktobra. Prihajale bodo same dobre novice, in če jih boste pametno izkoristili, boste predvsem finančno zelo dobro preskrbljeni. V nasprotnem primeru se lahko kaj rado zalomi in boste še na slabšem kot prej, zato pamet v roke.

OGLASNA DESKA

Sprememba datuma koncerta in vabilo k udeležbi na dobrodelnem koncertu Nešteto razlogov za življenje - Stožice, 28. 10. 2011 SPOŠTOVANI!

Prepričani smo bili, da bo naš dobrodelni koncert NEŠTETO RAZLOGOV ZA ŽIVLJENJA eden prvih dogodkov, ki bo organiziran v zvočno dovršeni dvorani Stožice, žal pa 23. septembra to ne bo mogoče. Dogodek je prestavljen na petek 28. oktobra 2011 z nekoliko spremenjenim programom. Zaradi neljube situacije dogodek, ki je bil predviden v dvorani Stožice dan pred našim koncertom, predstavlja tudi Ekonomska fakulteta v Ljubljani.

Najlepša hvala vsem, ki že imate vstopnico, želimo in upamo, da se boste dogodka, dne 28. oktobra lahko vsi udeležili. Vse vstopnice s prvotnim datumom ostanejo veljavne. Kupci, ki se novega datuma ne morejo udeležiti, lahko vrnejo vstopnice na prodajnem mestu, kjer so jih kupili. Prepričani smo, da bomo skupaj zmogli ustvariti enkratni dogodek, saj imamo nešteto razlogov ...

Ste si pred kratkim kupili nov prenosnik (laptop) in ne želite starega vreči stran ali potisniti v kot, potem lahko z donacijo le tega aktivno pripomorete pri izvedbi projekta Za-nič kišta, ki se organizira v okviru Urbanih brazd (obširen članek o namenu in izvedbi v septembrski številki). Cilji projekta so delavnice za računalniško opismenjevanje socialno izključenih posameznikov. Laptope zbiramo v posredovalnici rabljenih predmetov v času odprtja

(pon: 12 - 18h, tor. - pet: 10 - 18h, sob.: 10 - 14h) Adaptacije kopalnic, polaganje vseh vrst keramike in kamna ter izvedba vseh vrst peči. Kontakt na tel: 070 238 607 (Boštjan)

Prosil bi lastnika (delujočega) prenosnika, če ga več ne potrebuje in bi mi ga morda lahko odstopil, da me pokliče. Že vnaprej hvala, Robert. Tel.: 030 685 561

Izšel je četrti zvezek stripov Nika Kneza z naslovom Street stripnik 4. Cena stripovskega zvezka z barvnimi platnicami je dva evra, od katerih polovica ostane prodajalcem.

416 SVEČ ZA 416 IZGUBLJENIH ŽIVLJENJ

V soboto, 10. septembra je na Kongresnem trgu zagorelo 416 sveč za vse tiste, ki so si lansko leto vzeli življenje. Vedel sem, da je samomorilnost velik problem, vendar sem bil kljub temu presenečen nad številko 416 (od tega 336 moških in 80 žensk). Če računamo, da poleg žrtve posledično trpi še 6 ljudi zraven, dobimo približek, številko 3000. 3000 posameznikov, očani solza in eno neodgovorjeno vprašanje. Zakaj? Tudi

sam sem razmišljal o samomoru in tudi poskusil končati svoje življenje. Ko sem omenil to dejstvo prijateljici, poleg tega, da nisem imel poguma iti do konca, mi je odgovorila, da potrebuješ veliko več poguma, da vztrajaš, se boriš in na koncu zmagaš, saj boš na svoji poti našel nešteto stvari, ki bi jih zamudil. Pa tudi lepote, ki samo čakajo, da jih odkriješ in zaživiš.

Marko Nakrič

foto: Maja Trpin

TEHTNICA

Tudi za vas je končno prišel čas odločitve o tem, kako naprej. Z zdravjem nekaj ni v redu, zato bolj pazite nase in se zavedajte, da niste stroj, ki lahko dela nepretrgoma vse dni v letu. Ne nazadnje ste samo človek, mar ne? Nenadoma boste morali odpotovati v drugo državo, kjer boste med drugim našli princa svojih sanj.

ŠKORPIJON

Sonce sreče bo posijalo na vas tako kot še nikoli doslej, zato bodite pripravljeni na določene izzive. Spremembe se bodo zgodile tudi v službi in tudi tam, kjer ste najbolj aktivni. Vsekakor pa morate paziti na obrekovanje, saj bo pri drugih ljudeh polno zavisti. Z nekom morate poravnati stare račune.

STRELEC

Končno ste našli tisto, o čemer ste že dolgo sanjali. Bodite pametni in se ravnajte, kot veleva trezna presoja. Varčujte z energijo, kjer je le mogoče, kjer pa se od vas zahteva aktivnost, jo pač porabite. Nekdo iz tujine se bo spomnil na vas, nad čemer boste prijeto presenečeni. Ne ignorirajte simpatije.

KOZOROG

Vztrajno, a počasi se pobirate iz načina življenja, kot ste ga še nedavno živeli. Priporočam vam, da se vzamete v roke in ne odlašate z urejanjem zadeve, ki čaka na vas. V nasprotnem primeru lahko izgubite vse, kar je vaše. Prejeli boste pošto z dokaj nenavadno vsebino. Prisluhnite ji!

VODNAR

Ali ste prepričani, da ravnate prav, kadar se sporečete z nekom, ki vas ima zelo rad? Tega vam morda še ni pokazal, zato je na vas, da naredite prvi korak. Pazite na zdravje, saj ga niste zadeli na loteriji. Dosti bolje za vas bo, da živite po pameti, saj jo boste le v tem primeru dobro odnesli.

RIBI

Vedno in povsod, kjer se nahajate, sanjate o nečem, čemur se reče ljubezen. Samo tarnanje ne bo nič pomagalo, treba je ukrepati, dokler se še da. In seveda tudi kaj postoriti na tem področju. Bodite hvaležni, da ste bolj iznajdljive sorte, sicer bi že zdavnaj propadli. Zgodilo se vam bo nekaj, česar niste pričakovali, zato bodite pripravljeni na presenečenje!

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Javno prevozno sredstvo, ki je na tirih,
- (2) nekdanji italijanski denar, pred uvedbo Eura,
- (3) japonsko žganje,
- (4) zlato jabolko.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

5	6			1				
	9	4			3			1
			4					
	5	7		3			1	2
1			6	7	4			3
6	3			2		7	4	
					6			
3			5			4	9	
				9			2	8

AFORIZMI

Ljubezen, je večkrat slepa, kot pa je lepa!

V nebesih je lepa služba, v peklu pa imenitna družba!

Gregor B. Hann

ŽIVLJENSKO NAPOTILO

Ne povej svetu, da si nesrečen,
ker svet je neobčutljiv,
a še manj, da si srečen,
ker svet je nevoščljiv.

Miloš Mežek

ŠALE

»Draga veselo novico imam,« javi mož s fronte. »Prvega bom že doma!«

Žena: »Kako pa to veš?«

Mož: »Komandant nam je rekel, da se bomo borili do zadnjega.«

Zmajček

NAKUP

Pride klošar v trgovino in vpraša prodajalca: »Koliko stane to vino?«

Prodajalec reče: »3 eure.«

Klošar odvrne: »O, hudiča, « in pokaže na drugo pijačo. »Koliko, pa stane to vino?«

Prodajalec pove: »2 hudiča.«

Gregor B. Hann

Tudi prekomerno pitje alkohola je neškodljivo,
če je v »mejah normale.«

Miloš Mežek

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Grabar Marinka, Urbanc Vinko, Adrijana Furlane, Blanka Gornik, Irena Novak, Ana Jovovič, Tatjana Kac, Daniela Vesel in Ivka Peternel, vsi iz Ljubljane.

DOMAČE VINO

*
NIK

DOBER DAN, A VI
PRODAJATE DOMAČE
VINO?

JA

DAJTE MI EN KOZAREC
DA PROBAM

NA

GLU GLU

DAJTE MI ŠE ENGA KR TA
NI DOBRO STEKO PO GLU

NA

GLU GLU

HVALA, ZDAS
PA GREM!

?

HA HA DOBRO SEM
SE NAPIL PA NE PLAČAL

END

IGOR X

Sem Igor X in brezdomec že približno 3 leta. Še vedno se trudim za lepše življenje, kar mi počasi uspeva.

»Fotomodel«, ki mi dela družbo na tej strani, je prijatelj Nešo, ki trenutno nima take sreče, saj ga ni med nami, na prostosti.

